

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

L 199

Ediția
în limba română

Legislație

Anul 50
31 iulie 2007

Cuprins	I	Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare este obligatorie	
		REGULAMENTE	
	★	Regulamentul (CE) nr. 861/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 de stabilire a unei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă	1
	★	Regulamentul (CE) nr. 862/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind statisticile comunitare din domeniul migrației și protecției internaționale și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 311/76 al Consiliului privind elaborarea de statistici cu privire la lucrătorii străini ⁽¹⁾	23
	★	Regulamentul (CE) nr. 863/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 de stabilire a unui mecanism de creare a echipelor de intervenție rapidă la frontieră și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului în ceea ce privește acest mecanism și de reglementare a sarcinilor și a competențelor agenților invitați	30
	★	Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale („Roma II”)	40

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE

I

(Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare este obligatorie)

REGULAMENTE

**REGULAMENTUL (CE) NR. 861/2007 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI
din 11 iulie 2007**

de stabilire a unei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 61 litera (c) și articolul 67,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Comunitatea și-a stabilit ca obiectiv să mențină și să dezvolte un spațiu de libertate, securitate și justiție, în cadrul căruia este garantată libera circulație a persoanelor. Pentru instituirea treptată a unui astfel de spațiu, Comunitatea va adopta, printre altele, măsuri privind cooperarea judiciară în materie civilă cu incidență transfrontalieră, care sunt necesare pentru buna funcționare a pieței interne.
- (2) În conformitate cu articolul 65 litera (c) din tratat, aceste măsuri sunt destinate să elimine obstacolele din calea bunei desfășurări a procedurilor civile, dacă este cazul prin promovarea compatibilității normelor de procedură civilă aplicabile în statele membre.
- (3) În această privință, Comunitatea a adoptat deja, printre alte măsuri, Regulamentul (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind notificarea și comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în

materie civilă și comercială ⁽³⁾, Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială ⁽⁴⁾, Decizia 2001/470/CE a Consiliului din 28 mai 2001 de creare a unei Rețele Judiciare Europene în materie civilă și comercială ⁽⁵⁾, Regulamentul CE nr. 805/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 aprilie 2004 privind crearea unui Titlu Executoriu European pentru creanțele necontestate ⁽⁶⁾ și Regulamentul (CE) nr. 1896/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2006 de creare a unei proceduri privind ordinul european de plată ⁽⁷⁾.

- (4) Consiliul European reunit la Tampere la 15 și 16 octombrie 1999 a invitat Consiliul și Comisia să stabilească norme procedurale comune în vederea simplificării și accelerării litigiilor transfrontaliere privind cererile cu valoare redusă în domeniul dreptului consumatorilor și în domeniul comercial.
- (5) La 30 noiembrie 2000, Consiliul a adoptat un program de măsuri, elaborat în comun de Comisie și Consiliu, privind punerea în aplicare a principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor în materie civilă și comercială ⁽⁸⁾. Programul prevede simplificarea și accelerarea soluționării litigiilor transfrontaliere privind cererile cu valoare redusă. Acesta a fost urmat de programul de la Haga ⁽⁹⁾, adoptat de către Consiliul European la 5 noiembrie 2004, care preconizează continuarea lucrărilor în cazul cererilor cu valoare redusă.

⁽³⁾ JO L 160, 30.6.2000, p. 37.

⁽⁴⁾ JO L 12, 16.1.2001, p. 1. Regulament, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1791/2006 (JO L 363, 20.12.2006, p. 1).

⁽⁵⁾ JO L 174, 27.6.2001, p. 25.

⁽⁶⁾ JO L 143, 30.4.2004, p. 15. Regulament, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1869/2005 al Comisiei (JO L 300, 17.11.2005, p. 6).

⁽⁷⁾ JO L 399, 30.12.2006, p. 1.

⁽⁸⁾ JO C 12, 15.1.2001, p. 1.

⁽⁹⁾ JO C 53, 3.3.2005, p. 1.

⁽¹⁾ JO C 88, 11.4.2006, p. 61.

⁽²⁾ Avizul Parlamentului European din 14 decembrie 2006 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 13 iunie 2007.

- (6) La 20 decembrie 2002, Comisia a adoptat Cartea verde privind crearea unei proceduri privind ordinul european de plată și adoptarea unor măsuri de simplificare și accelerare a soluționării litigiilor privind cererile cu valoare redusă. Cartea verde a lansat o consultare referitoare la măsurile de simplificare și accelerare a soluționării litigiilor privind cererile cu valoare redusă.
- (7) Mai multe state membre au introdus proceduri civile simplificate pentru cererile cu valoare redusă, având în vedere faptul că cheltuielile, întârzierile și complexitatea inerente procedurilor judiciare nu se reduc în mod obligatoriu proporțional cu valoarea cererii. Numărul obstacolelor în calea obținerii unei hotărâri judecătorești rapide și puțin oneroase crește în cauzele transfrontaliere. Prin urmare, este necesară stabilirea unei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă („procedura europeană cu privire la cererile cu valoare redusă”). Obiectivul acestei proceduri ar trebui să fie facilitarea accesului la justiție. Din cauza faptului că regulile de concurență pe piața internă sunt distorsionate, ca rezultat al funcționării diferențiate a instrumentelor procedurale puse la dispoziția creditorilor în diferite state membre, este necesar să existe o legislație comunitară care să garanteze condiții identice, atât pentru creditori, cât și pentru debitori, pe întreg teritoriul Uniunii Europene. Pentru stabilirea cheltuielilor de judecată în cadrul procedurii cu privire la cererile cu valoare redusă, ar trebui luate în considerare principiile de simplitate, rapiditate, proporționalitate. Detaliile privind cheltuielile ar trebui făcute publice, iar modalitățile de stabilire a acestor cheltuieli ar trebui să fie transparente.
- (8) Procedura europeană cu privire la cererile cu valoare redusă ar trebui să simplifice și să accelereze soluționarea litigiilor transfrontaliere privind cererile de valoare redusă și să reducă costurile, propunând un instrument facultativ care să completeze posibilitățile oferite de legislațiile statelor membre, fără să aducă atingere acestora. Prezentul regulament ar trebui, de asemenea, să faciliteze recunoașterea și executarea într-un stat membru a hotărârilor judecătorești pronunțate într-un alt stat membru, în cadrul procedurii europene cu privire la recuperarea creanțelor cu valoare redusă.
- (9) Prezentul regulament urmărește să promoveze drepturile fundamentale și respectă în special principiile recunoscute prin Carta drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene. Instanța judecătorească ar trebui să respecte dreptul la un proces echitabil și principiul contradictorialității, în special când optează pentru necesitatea unei dezbateri orale, precum și atunci când decide asupra mijloacelor de probă și a duratei obținerii acestora.
- (10) Pentru a facilita calculul valorii unei cereri, nu ar trebui să se ia în considerare dobânzile, cheltuielile și alte costuri. Acest fapt nu ar trebui să aducă atingere nici competenței instanței judecătorești de a le acorda prin hotărâre, nici normelor de drept intern aplicabile privind calculul dobânzii.
- (11) În vederea facilitării inițierii procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă, reclamantul trebuie să intenteze acțiunea prin completarea unui formular de cerere tip pe care îl depune la instanța judecătorească. Formularul de cerere tip trebuie depus numai la o instanță judecătorească competentă.
- (12) La formularul de cerere ar trebui anexat, dacă este cazul, orice document justificativ relevant. Cu toate acestea, acest fapt nu împiedică reclamantul să prezinte, dacă este cazul, alte probe în cursul procedurii. Același principiu ar trebui să se aplice și în cazul răspunsului pârâtului.
- (13) Noțiunile de „vădit nefondată” și „inadmisibilă”, folosite în contextul respingerii unei acțiuni, ar trebui să se stabilească în conformitate cu dreptul intern.
- (14) Procedura europeană cu privire la recuperarea creanțelor cu valoare redusă ar trebui să fie o procedură scrisă, cu excepția cauzelor în care instanța judecătorească consideră necesară o dezbaterie orală sau în care una dintre părți solicită aceasta. Instanța judecătorească poate să refuze o astfel de solicitare. Refuzul nu poate fi atacat separat.
- (15) Părțile nu ar trebui să fie obligate să fie reprezentate de către un avocat sau de către un alt reprezentant al profesiei juridice.
- (16) Noțiunea de „cerere reconvențională” ar trebui înțeleasă în sensul articolului 6 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001, și anume ca o cerere rezultată în urma aceluiași contract sau fapt pe care s-a bazat cererea principală. Articolele 2 și 4, precum și articolul 5 alineatele (3), (4) și (5) ar trebui să se aplice *mutatis mutandis* în cazul cererilor reconvenționale.
- (17) În cazul în care pârâtul invocă în cadrul procedurii un drept de compensare, această cerere nu ar trebui să constituie o cerere reconvențională în sensul prezentului regulament. Prin urmare, pârâtul nu ar trebui să fie obligat să utilizeze formularul tip A prevăzut în anexa I pentru invocarea unui astfel de drept.
- (18) În sensul aplicării articolului 6, „statul membru căruia i se adresează cererea” este statul membru în care are loc notificarea, comunicarea sau transmiterea documentului. În vederea reducerii costurilor și a termenelor, documentele trebuie notificate părților în primul rând prin poștă, cu confirmare de primire din care să reiasă data primirii.
- (19) Oricare dintre părți poate refuza să accepte un document în momentul notificării, comunicării sau transmiterii acestuia sau prin returnarea sa în termen de o săptămână, în cazul în care documentul nu este redactat sau însoțit de o traducere în limba oficială a statului membru căruia i se adresează cererea (sau, în cazul în care există mai multe limbi oficiale în statul membru în cauză, în limba oficială sau într-una dintre limbile oficiale ale locului în care documentul este notificat sau în care documentul va fi transmis) ori într-o limbă înțeleasă de către destinatar.

- (20) În cadrul dezbaterilor orale și al obținerii probelor, statele membre ar trebui să încurajeze utilizarea tehnologiei de comunicare moderne în condițiile dreptului intern al statului membru în care se află instanța. Instanța trebuie să opteze pentru cele mai simple și mai puțin oneroase mijloace de obținere a probelor.
- (21) Asistența practică ce trebuie oferită părților ar trebui să includă informații tehnice privind disponibilitatea și modul de completare a formularelor.
- (22) Instanța poate, de asemenea, să furnizeze informații de ordin procedural în conformitate cu dreptul intern.
- (23) Obiectivul prezentului regulament fiind acela de a simplifica și de a accelera soluționarea litigiilor transfrontaliere cu privire la cererile cu valoare redusă, instanța judecătorească ar trebui să își exercite atribuțiile în cel mai scurt termen, chiar și atunci când prezentul regulament nu precizează un termen pentru o anumită etapă a procedurii.
- (24) La calcularea termenelor prevăzute în prezentul regulament ar trebui să se aplice Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1182/71 al Consiliului din 3 iunie 1971 privind stabilirea regulilor care se aplică termenelor, datelor și expirării termenelor ⁽¹⁾.
- (25) În vederea accelerării recuperării creanțelor cu valoare redusă, hotărârea judecătorească ar trebui să fie executorie, independent de existența unei eventuale căi de atac și fără obligația constituirii unei garanții, cu excepția cazurilor prevăzute în prezentul regulament.
- (26) Orice trimitere la o cale de atac în cuprinsul prezentului regulament ar trebui înțeleasă în sensul unei trimiteri la toate căile de atac posibile prevăzute de dreptul intern.
- (27) În compunerea instanței trebuie să intre o persoană calificată să exercite funcția de judecător în conformitate cu dreptul intern.
- (28) În toate cazurile în care instanței i se cere să stabilească un termen, partea interesată ar trebui să fie informată cu privire la consecințele nerespectării acestui termen.
- (29) Partea care cade în pretenții ar trebui să suporte cheltuielile de judecată. Cheltuielile de judecată ar trebui să fie stabilite în conformitate cu dreptul intern. Având în vedere obiectivele de simplitate și de eficacitate, instanța ar trebui să oblige partea care cade în pretenții numai la plata cheltuielilor de judecată – inclusiv cheltuieli cum ar fi cele care decurg din faptul că cealaltă parte a fost reprezentată de un avocat sau de un reprezentant legal sau orice alte cheltuieli care decurg din notificarea, comunicarea, transmiterea sau traducerea documentelor –, care sunt proporționale cu valoarea cererii sau care au fost necesare.
- (30) Pentru a facilita recunoașterea și executarea, o hotărâre pronunțată într-un stat membru în cadrul procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă ar trebui să fie recunoscută și executorie într-un alt stat membru, fără să fie necesară o hotărâre de constatare a caracterului executoriu și fără să existe vreo posibilitate de a se opune recunoașterii sale.
- (31) Ar trebui să se prevadă standarde minime pentru controlul jurisdicțional al unei hotărâri în situațiile în care pârâutul a fost în imposibilitate de a contesta cererea.
- (32) Având în vedere obiectivele de simplitate și de eficacitate, nu ar trebui să se impună părții care solicită executarea unei hotărâri să aibă un reprezentant autorizat sau o adresă poștală în statul membru în care se execută hotărârea, cu excepția a agenților de a căror competență ține procedura de executare, în conformitate cu dreptul intern al statului membru respectiv.
- (33) Capitolul III din prezentul regulament ar trebui să se aplice pentru stabilirea costurilor și a cheltuielilor angajate de reprezentanții instanței ca urmare a unei hotărâri pronunțate în conformitate cu procedura menționată în prezentul regulament.
- (34) Dispozițiile de aplicare a prezentului regulament ar trebui adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei ⁽²⁾.
- (35) Comisia ar trebui, în special, să fie împuternicită să adopte măsurile necesare pentru a actualiza sau a aduce modificări tehnice formularelor prevăzute în anexe. Întrucât măsurile respective au un domeniu general de aplicare și sunt destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentului regulament și/sau să îl completeze prin adăugarea de elemente noi neesențiale, acestea ar trebui să fie adoptate în conformitate cu procedura de reglementare cu control prevăzută la articolul 5a din Decizia 1999/468/CE.
- (36) Deoarece obiectivele prezentului regulament, în special stabilirea unei proceduri vizând simplificarea și accelerarea soluționării litigiilor transfrontaliere privind cererile cu valoare redusă și diminuarea costurilor, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și, în consecință, având în vedere amploarea și efectele prezentului regulament, acestea pot fi mai bine realizate la nivelul Comunității, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut în respectivul articol, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar în vederea atingerii acestor obiective.

⁽¹⁾ JO L 124, 8.6.1971, p. 1.

⁽²⁾ JO L 184, 17.7.1999, p. 23. Decizie, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2006/512/CE (JO L 200, 22.7.2006, p. 11).

- (37) În conformitate cu articolul 3 din Protocolul privind poziția Regatului Unit și a Irlandei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, Regatul Unit și Irlanda au notificat dorința de a participa la adoptarea și aplicarea prezentului regulament.
- (38) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament și, prin urmare, nu are nici o obligație în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

OBIECTUL ȘI DOMENIUL DE APLICARE

Articolul 1

Obiectul

Prezentul regulament stabilește o procedură europeană cu privire la cererile cu valoare redusă (denumită în continuare „procedura europeană cu privire la cererile cu valoare redusă”), în vederea simplificării și accelerării soluționării litigiilor privind cererile cu valoare redusă și diminuării costurilor în cauzele transfrontaliere. Procedura europeană cu privire la cererile cu valoare redusă este pusă la dispoziția justițiabililor ca o alternativă la procedurile prevăzute de legislațiile statelor membre.

Prezentul regulament elimină, de asemenea, procedurile intermediare necesare recunoașterii și executării într-un stat membru a hotărârilor pronunțate într-un alt stat membru în cadrul procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă.

Articolul 2

Domeniul de aplicare

(1) Prezentul regulament se aplică în materie civilă și comercială în cauzele transfrontaliere, indiferent de natura instanței, atunci când valoarea cererii, fără să se ia în considerare dobânzile, cheltuielile și alte costuri, nu depășește 2 000 EUR în momentul primirii formularului de cerere de către instanța competentă. Acesta nu se aplică în special în materie fiscală, vamală sau administrativă, nici în ceea ce privește răspunderea statului pentru acte sau omisiuni în cadrul exercitării autorității publice (*acta iure imperii*).

(2) Prezentul regulament nu se aplică aspectelor referitoare la:

- (a) starea civilă sau capacitatea juridică a persoanelor fizice;

- (b) drepturile patrimoniale născute din regimurile matrimoniale, testamente și succesiuni și obligațiile de întreținere;
- (c) faliment, procedurile privind lichidarea societăților insolvente sau a altor persoane juridice, acorduri amiabile, proceduri de concordate și alte procedurile similare;
- (d) asigurări sociale;
- (e) arbitraj;
- (f) dreptul muncii;
- (g) închirierea unor bunuri imobile, cu excepția acțiunilor privind creanțele având ca obiect plata unei sume de bani;
- (h) atingeri aduse dreptului la viață privată sau drepturilor care privesc personalitatea, inclusiv calomnia.

(3) În prezentul regulament, noțiunea de „stat membru” se referă la statele membre, cu excepția Danemarcei.

Articolul 3

Cauzele transfrontaliere

(1) În sensul prezentului regulament, o cauză are caracter transfrontalier atunci când cel puțin una dintre părți își are domiciliul sau reședința obișnuită într-un stat membru, altul decât cel în care se află instanța judecătorească sesizată.

(2) Domiciliul se stabilește în conformitate cu articolele 59 și 60 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001.

(3) Momentul care servește drept bază pentru stabilirea caracterului transfrontalier al unei cauze este data la care instanța judecătorească competentă primește formularul de cerere.

CAPITOLUL II

PROCEDURA EUROPEANĂ CU PRIVIRE LA CERERILE CU VALOARE REDUSĂ

Articolul 4

Inițierea procedurii

(1) Reclamantul inițiază procedura europeană cu privire la cererile cu valoare redusă prin completarea formularului de cerere, utilizând formularul de cerere tip A prevăzut în anexa I și, prin depunerea sau trimiterea acestuia în mod direct la instanța competentă, prin poștă sau prin orice alt mijloc de comunicare acceptat de statul membru în care s-a inițiat procedura, cum ar fi prin fax sau e-mail. Formularul de cerere include o descriere a probelor care susțin cererea și este însoțit, dacă este cazul, de orice documente justificative relevante.

(2) Statele membre informează Comisia care sunt mijloacele de comunicare acceptate. Această informație este făcută publică de către Comisie.

(3) Atunci când cererea nu se circumscrie domeniului de aplicare a prezentului regulament, instanța judecătorească îl informează pe reclamant în acest sens. În cazul în care reclamantul nu își retrace cererea, instanța o examinează în conformitate cu normele procedurale relevante din statul membru în care se desfășoară procedura.

(4) În cazul în care instanța judecătorească consideră că informațiile furnizate de reclamant nu sunt suficient de clare sau sunt inadecvate sau că formularul de cerere nu a fost completat corect, aceasta – cu excepția situațiilor în care cererea este vădit nefondată sau inadmisibilă – îi acordă reclamantului posibilitatea să completeze sau să rectifice formularul, sau să furnizeze informații sau documente suplimentare, sau să își retragă cererea în termenul stabilit de aceasta. Instanța folosește în acest scop formularul tip B prevăzut în anexa II.

În cazul în care cererea este în mod vădit nefondată sau dacă aceasta este inadmisibilă, sau dacă reclamantul nu completează sau nu rectifică formularul de cerere în termenul stabilit, acțiunea este respinsă.

(5) Statele membre iau măsurile necesare pentru ca formularul de cerere să fie disponibil la toate instanțele în care se poate iniția o procedură europeană cu privire la cererile cu valoare redusă.

Articolul 5

Derularea procedurii

(1) Procedura europeană cu privire la recuperarea creanțelor cu valoare redusă este scrisă. Instanța dispune organizarea unei dezbateri orale, dacă apreciază acest fapt ca fiind necesar, sau la solicitarea uneia dintre părți. Instanța poate să refuze o astfel de solicitare, în cazul în care consideră că, ținând cont de circumstanțele cauzei, nu este necesară o dezbateri orală pentru desfășurarea corectă a procesului. Acest refuz este motivat în scris. El nu poate fi contestat separat.

(2) După primirea formularului de cerere completat corect, instanța completează partea I a formularului de răspuns tip C, prevăzut în anexa III.

În conformitate cu articolul 13, instanța transmite părâtului o copie a formularului de cerere și, după caz, a documentelor justificative, însoțită de formularul de răspuns completat corespunzător. Aceste documente se transmit în termen de 14 zile de la primirea formularului de cerere completat corect.

(3) După comunicarea sau notificarea formularului de cerere și a formularului de răspuns, părâtul are la dispoziție 30 de zile pentru a răspunde prin completarea părții a II-a din formularul de răspuns tip C sau în orice alt mijloc adecvat, fără utilizarea formularului de răspuns, precum și retransmiterea acestuia la instanță, împreună cu alte documente justificative relevante, dacă este cazul.

(4) În termen de 14 zile de la data de primire a răspunsului din partea părâtului, instanța judecătorească comunică reclamantului o copie a acestui răspuns și a documentelor justificative relevante.

(5) În cazul în care, în răspunsul său, părâtul susține că valoarea unei cereri neevaluabile în bani depășește limita stabilită la articolul 2 alineatul (1), instanța hotărăște, în termen de 30 de zile de la transmiterea răspunsului către reclamant, dacă cererea se circumscrie domeniului de aplicare a prezentului regulament. Această hotărâre nu poate fi contestată separat.

(6) În conformitate cu articolul 13, se comunică reclamantului toate cererile reconvenționale care au fost depuse prin utilizarea formularului tip A, precum și documentele justificative relevante. Aceste documente se transmit în termen de 14 zile de la primire.

Reclamantul dispune de un termen de 30 de zile de la data notificării sau comunicării acesteia pentru a răspunde unei cereri reconvenționale.

(7) În cazul în care cererea reconvențională depășește valoarea menționată la articolul 2 alineatul (1), cererea principală și cererea reconvențională nu sunt examinate în cadrul procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă, ci în conformitate cu normele procedurale din statul membru în care se desfășoară procedura.

Articolele 2 și 4, precum și alineatele (3), (4) și (5) din prezentul articol se aplică *mutatis mutandis* în cazul cererilor reconvenționale.

Articolul 6

Regimul lingvistic

(1) Formularul de cerere, răspunsul, cererea reconvențională, răspunsul la aceasta și descrierea actelor justificative relevante sunt prezentate în limba sau într-una dintre limbile de procedură ale instanței judecătorești.

(2) În cazul în care orice alt act primit de instanță este redactat într-o altă limbă decât limba de procedură, instanța judecătorească poate solicita traducerea actelor respective numai dacă aceasta este necesară pentru pronunțarea hotărârii judecătorești.

(3) În cazul în care una dintre părți refuză să accepte un act, pe motiv că nu este redactat:

(a) în limba oficială a statului membru căruia i se adresează cererea sau – dacă statul membru în cauză are mai multe limbi oficiale – în limba oficială sau într-una dintre limbile oficiale ale locului unde se transmite actul, sau

(b) într-o altă limbă înțeleasă de destinatar,

instanța aduce aceasta la cunoștința celeilalte părți, pentru ca aceasta să furnizeze o traducere a actului.

*Articolul 7***Încheierea procedurii**

(1) În termen de 30 de zile de la primirea răspunsului de la pârât sau de la reclamant, în termenele stabilite la articolul 5 alineatul (3) sau (6), instanța pronunță o hotărâre sau:

- (a) solicită părților să furnizeze mai multe informații privind cererea într-un termen specificat, care nu poate depăși 30 de zile;
- (b) administrează probele în conformitate cu articolul 9; ori
- (c) citează părțile să se prezinte la o dezbatere orală, care trebuie să aibă loc în termen de 30 de zile de la citare.

(2) Instanța pronunță o hotărâre în termen de 30 de zile de la dezbaterea orală sau după ce a primit toate informațiile necesare pentru pronunțarea unei hotărâri. Hotărârea se comunică părților în conformitate cu articolul 13.

(3) În cazul în care nu se primește nici un răspuns din partea părții în cauză, în termenul stabilit la articolul 5 alineatul (3) sau la alineatul (6), instanța se pronunță cu privire la cererea principală sau la cererea reconvențională.

*Articolul 8***Dezbaterea orală**

Instanța poate organiza o dezbatere orală prin videoconferință sau prin intermediul altor tehnici de comunicare, atunci când sunt disponibile mijloacele tehnice corespunzătoare.

*Articolul 9***Obținerea probelor**

(1) Instanța stabilește mijloacele de obținere a probelor și întinderea probelor necesare pentru pronunțarea hotărârii, în conformitate cu prevederile privind admisibilitatea probelor. Instanța poate încuviința probele sub formă de depoziții scrise ale martorilor, ale experților sau ale părților. Instanța poate încuviința, de asemenea, obținerea de probe prin videoconferință sau prin intermediul altor tehnici de comunicare, atunci când sunt disponibile mijloacele tehnice corespunzătoare.

(2) Instanța poate încuviința expertiza sau proba cu martori doar în cazul în care acestea sunt necesare pentru pronunțarea hotărârii. În acest caz, instanța ține cont de costurile pe care le presupune acest lucru.

(3) Instanța trebuie să opteze pentru cele mai simple și mai puțin oneroase mijloace de obținere a probelor.

*Articolul 10***Reprezentarea părților**

Reprezentarea de către un avocat sau un alt reprezentant al profesiei juridice nu este obligatorie.

*Articolul 11***Acordarea de asistență părților**

Statele membre asigură faptul că părțile pot primi asistență practică pentru completarea formularelor.

*Articolul 12***Rolul instanței**

(1) Instanța nu solicită părților să efectueze nici o calificare juridică a acțiunii.

(2) Instanța informează părțile cu privire la aspectele procedurale, dacă este necesar.

(3) Ori de câte ori este cazul, instanța încearcă să determine părțile să ajungă la o înțelegere.

*Articolul 13***Comunicarea sau notificarea actelor**

(1) Documentele se comunică sau notifică prin intermediul serviciilor de curierat, cu confirmare de primire din care reiese data primirii.

(2) În cazul în care nu este posibilă comunicarea sau notificarea în conformitate cu alineatul (1), aceasta poate fi efectuată prin oricare dintre metodele prevăzute la articolul 13 sau 14 din Regulamentul (CE) nr. 805/2004.

*Articolul 14***Termene**

(1) În cazul în care instanța stabilește un termen, partea interesată este informată despre consecințele nerespectării acestui termen.

(2) În situații excepționale, instanța poate proroga termenele prevăzute la articolul 4 alineatul (4), articolul 5 alineatele (3) și (6) și articolul 7 alineatul (1), dacă acest lucru este necesar pentru garantarea drepturilor părților.

(3) În cazul în care, în situații excepționale, instanța nu poate respecta termenele prevăzute la articolul 5 alineatele (2)-(6) și la articolul 7, aceasta ia măsurile prescrise de aceste dispoziții cât mai curând posibil.

*Articolul 15***Forța executorie a hotărârii judecătorești**

(1) Hotărârea judecătorească este executorie, independent de existența unei eventuale căi de atac. Nu este necesară constituirea unei garanții.

(2) Articolul 23 se aplică și în cazul în care hotărârea trebuie executată în statul membru în care a fost pronunțată.

Articolul 16

Cheltuieli de judecată

Partea care cade în pretenții suportă cheltuielile de judecată. Cu toate acestea, instanța nu acordă părții care a câștigat procesul cheltuielile care nu au fost necesare sau cele având o valoare disproporționată în raport cu valoarea cererii.

Articolul 17

Căi de atac

(1) Statele membre informează Comisia dacă normele lor de procedură prevăd o cale de atac împotriva unei hotărâri judecătorești pronunțate în cadrul unei proceduri europene privind cererile cu valoare redusă, precum și termenul în care trebuie formulată o astfel de cale de atac. Această informație este făcută publică de către Comisie.

(2) Articolul 16 se aplică în cazul tuturor căilor de atac.

Articolul 18

Standarde minime pentru controlul jurisdicțional al hotărârii

(1) Pârâtul are dreptul să solicite controlul jurisdicțional al hotărârii pronunțate în cadrul unei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă înaintea instanței judecătorești competente din statul membru unde a fost pronunțată hotărârea, atunci când:

- (a) (i) formularul de cerere sau citația la dezbateri orală i-au fost comunicate sau notificate printr-o metodă fără dovada primirii de către el personal, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul (CE) nr. 805/2004 și
 - (ii) comunicarea sau notificarea nu au fost efectuate în timp util pentru a-i permite pârâtului să-și pregătească apărarea
- sau
- (b) pârâtul nu a putut să conteste cererea din motive de forță majoră sau ca urmare a unor circumstanțe extraordinare survenite independent de voința acestuia,

cu condiția ca, în oricare dintre aceste cazuri, el să acționeze în mod prompt.

(2) Dacă instanța judecătorească respinge calea de atac, invocând faptul că nici unul dintre motivele menționate la alineatul (1) nu se aplică, hotărârea rămâne în vigoare.

Dacă instanța judecătorească hotărăște că exercitarea căii de atac este întemeiată pe unul dintre motivele menționate la alineatul (1), hotărârea pronunțată în cadrul procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă este nulă și neavenită.

Articolul 19

Dreptul procedural aplicabil

Fără a aduce atingere dispozițiilor prezentului regulament, procedura europeană cu privire la cererile cu valoare redusă este reglementată de normele de drept procedural din statul membru în care se desfășoară procedura.

CAPITOLUL III

RECUNOAȘTEREA ȘI EXECUTAREA ÎNTR-UN ALT STAT MEMBRU

Articolul 20

Recunoașterea și executarea

(1) O hotărâre pronunțată într-un stat membru în cadrul procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă este recunoscută și executată într-un alt stat membru fără să fie necesară o hotărâre de recunoaștere a caracterului executoriu și fără să existe vreo posibilitate de a se opune recunoașterii sale.

(2) La cererea uneia dintre părți, instanța emite un certificat pentru o hotărâre pronunțată în cadrul procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă, utilizând formularul tip D, prevăzut în anexa IV, fără costuri suplimentare.

Articolul 21

Procedura de executare

(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor prezentului capitol, procedura de executare se aplică în conformitate cu legislația statului membru în care aceasta are loc.

Orice hotărâre pronunțată în cadrul unei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă este executată în aceleași condiții ca și o hotărâre pronunțată în statul membru în care are loc executarea.

(2) Partea care solicită executarea unei hotărâri prezintă:

- (a) o copie a hotărârii, care să îndeplinească condițiile necesare stabilirii autenticității acesteia; și
- (b) o copie a certificatului menționat la articolul 20 alineatul (2) și, în cazul în care este necesar, o traducere a acestuia în limba oficială a statului membru care execută hotărârea sau – în cazul în care în respectivul stat membru există mai multe limbi oficiale – în limba oficială sau într-una dintre limbile oficiale de procedură ale instanței judecătorești situate în locul în care se urmărește executarea, în conformitate cu legislația statului membru în cauză, sau într-o altă limbă acceptată de către statul membru care execută hotărârea. Fiecare stat membru poate indica limba oficială (limbile oficiale) a (ale) instituțiilor Uniunii Europene, alta (alte) decât cea proprie, pe care o (le) poate accepta în cadrul procedurii europene cu privire la recuperarea creanțelor cu valoare redusă. Traducerea conținutului formularului D se efectuează de către un traducător autorizat într-unul dintre statele membre.

(3) Partea care solicită executarea unei hotărâri pronunțate în cadrul procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă în alt stat membru nu este obligată să aibă:

- (a) un reprezentant autorizat; sau
- (b) o adresă poștală

în statul membru care execută hotărârea, cu excepția executorilor judecătorești.

(4) Constituirea unei cauțiuni sau garanții, indiferent de moneda de referință, nu intră în obligațiile unei părți care solicită executarea într-un stat membru a unei hotărâri pronunțate în alt stat membru în cadrul unei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă, pe motiv că este cetățean străin sau că nu își are domiciliul sau reședința în statul în care se solicită executarea hotărârii.

Articolul 22

Refuzul executării

(1) La cererea persoanei împotriva căreia se solicită executarea, instanța competentă din statul membru în care se solicită executarea refuză executarea, în cazul în care hotărârea pronunțată în cadrul procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă nu este compatibilă cu o hotărâre anterioară pronunțată într-un stat membru sau într-un stat terț, atunci când sunt întrunite următoarele condiții:

- (a) hotărârea anterioară a implicat aceleași părți, într-un litigiu cu aceeași cauză;
- (b) hotărârea anterioară a fost pronunțată în statul membru în care se solicită executarea sau îndeplinește condițiile necesare pentru recunoașterea în statul membru în care se solicită executarea; și
- (c) incompatibilitatea hotărârilor nu a putut și nu ar fi putut fi invocată ca obiecție în cadrul procedurii judiciare din statul membru în care a fost pronunțată hotărârea judecătorească în cadrul procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă.

(2) Hotărârea judecătorească pronunțată în cadrul procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă nu poate face, sub nici o formă, obiectul unei reexaminări pe fond, în statul membru în care se solicită executarea ei.

Articolul 23

Limitarea sau suspendarea executării

În cazul în care una dintre părți a atacat o hotărâre pronunțată în cadrul procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă sau o astfel de cale de atac este încă posibilă, sau partea a formulat o cale de atac în sensul articolului 18, instanța sau autoritatea competentă din statul membru în care se solicită executarea poate, în temeiul unei solicitări a părții împotriva căreia se solicită executarea:

- (a) să limiteze procedura de executare la măsuri asigurătorii;
- (b) să condiționeze executarea de constituirea unei garanții care urmează a fi stabilită de către instanță; sau
- (c) în condiții excepționale, să suspende procedura de executare.

CAPITOLUL IV

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 24

Informații

Statele membre cooperează, în special prin intermediul Rețelei Judiciare Europene în materie civilă și comercială înființată prin Decizia 2001/470/CE, pentru a pune la dispoziția publicului larg și a cercurilor profesionale informații cu privire la procedura europeană cu privire la cererile cu valoare redusă, inclusiv costurile aferente acestora.

Articolul 25

Informații privind instanțele competente, mijloacele de comunicare și căile de atac

(1) Statele membre informează Comisia, până la 1 ianuarie 2008, cu privire la:

- (a) instanțele competente să pronunțe o hotărâre în cadrul unei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă;
- (b) mijloacele de comunicare autorizate în sensul procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă și care se află la dispoziția instanțelor judecătorești, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1);
- (c) posibilitatea exercitării unei căi de atac în temeiul normelor de drept procedural în conformitate cu articolul 17 și, respectiv, în fața cărei instanțe judecătorești trebuie introdusă calea de atac;
- (d) limbile acceptate, în conformitate cu articolul 21 alineatul (2) litera (b);
- (e) autoritățile competente pentru punerea în executare a hotărârii și autoritățile competente pentru punerea în aplicare a articolului 23.

Statele membre informează Comisia cu privire la orice modificare ulterioară a acestor informații.

(2) Comisia face publice informațiile primite în conformitate cu alineatul (1), prin publicarea lor în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și prin orice alte mijloace corespunzătoare.

Articolul 26

Dispoziții de aplicare

Măsurile destinate să modifice elementele neesențiale ale prezentului regulament, inclusiv cele necesare pentru a completa, a actualiza sau a aduce modificări tehnice formularelor din anexe, inclusiv prin completarea sa, sunt adoptate în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 27 alineatul (2).

*Articolul 27***Comitetul**

- (1) Comisia este asistată de un comitet.
- (2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.

*Articolul 28***Revizuirea**

Până la 1 ianuarie 2014, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport detaliat privind funcționarea procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă, inclusiv plafonul valorii cererii prevăzute la articolul 2 alineatul (1). Acest raport conține o evaluare a funcționării procedurii, precum și un studiu de impact extins pentru fiecare stat membru.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre, în conformitate cu Tratatul de instituire a Comunității Europene.

Adoptat la Strasburg, 11 iulie 2007.

Pentru Parlamentul European
Președintele
H.-G. PÖTTERING

În acest scop și mai ales pentru a asigura faptul că cele mai bune practici din cadrul Uniunii Europene sunt pe deplin luate în considerare și reflectă principiile unei legislații mai bune, statele membre furnizează Comisiei informații privind funcționarea la nivel transfrontalier a procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă. Aceste informații trebuie să vizeze cheltuielile de judecată, rapiditatea procedurii, eficiența, simplitatea și procedurile interne privind cererile cu valoare redusă din statele membre.

Raportul Comisiei este însoțit, acolo unde este cazul, de propuneri de modificare.

*Articolul 29***Intrarea în vigoare**

Prezentul regulament intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la 1 ianuarie 2009, cu excepția articolului 25, care se aplică de la 1 ianuarie 2008.

Pentru Consiliu
Președintele
M. LOBO ANTUNES

ANEXA I

PROCEDURA EUROPEANĂ CU PRIVIRE LA CERERILE CU VALOARE REDUSĂ
FORMULARUL A
FORMULAR DE CERERE

[Articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 861/2007 al Parlamentului European și al Consiliului privind stabilirea unei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă]

Dosar nr. (*):

Primit de instanța judecătorească la: ____/____/____(*)

(*) A se completa de către instanța judecătorească.

IMPORTANT:

VĂ RUGĂM SĂ CITIȚI CU ATENȚIE INSTRUCȚIUNILE DE LA ÎNCEPUTUL FIECĂREI SECȚIUNI – SUNT DESTINATE SĂ VĂ AJUTE LA COMPLETAREA ACESTUI FORMULAR

Regimul lingvistic

Acest formular se completează în limba instanței judecătorești căreia vă adresați. Formularul este disponibil pe pagina http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/index_ro.htm în toate limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii Europene, astfel încât îl puteți completa în limba solicitată.

Documentele justificative

La formularul de cerere trebuie anexat, dacă este cazul, orice document justificativ relevant. Cu toate acestea, acest lucru nu vă împiedică să prezentați, dacă este cazul, și alte probe în cursul procedurii.

Pârâtului i se va notifica sau comunica o copie după formularul de cerere și, dacă este cazul, după documentele justificative relevante. Pârâtului i se oferă posibilitatea de a-și prezenta punctul de vedere.

1. *Instanța judecătorească*

La această rubrică ar trebui să indicați instanța judecătorească căreia îi este adresată cererea. În alegerea instanței judecătorești trebuie să aveți în vedere temeiul de competență al acesteia. Rubrica 4 conține o listă exemplificativă a posibilelor temeiuri de competență ale instanței.

1. *Cărei instanțe judecătorești adresați cererea?*

1.1. Denumirea:

1.2. Strada și numărul/CP:

1.3. Localitatea și codul poștal:

1.4. Țara:

2. *Reclamantul*

La această rubrică precizați numele dvs. în calitate de reclamant și, după caz, cel al reprezentantului dvs. Nu aveți obligația de a fi reprezentat de un avocat sau de un alt reprezentant al profesiei juridice.

În unele țări, este posibil să nu fie suficientă o casuță poștală ca adresă; ar trebui, prin urmare, să precizați și numele străzii, numărul locuinței și codul poștal. Nerespectarea acestor instrucțiuni ar putea împiedica notificarea sau comunicarea documentului.

La rubrica „Alte informații” se pot menționa informații suplimentare care să faciliteze identificarea dvs., de exemplu, data nașterii, profesia, funcția ocupată în cadrul societății, codul numeric personal, precum și codul unic de înregistrare al firmei, în anumite state membre.

În cazul în care există mai mulți reclamânți, se vor folosi foi suplimentare.

2. *Informații privind reclamantul*

- 2.1. Nume, prenume/denumirea societății sau a organizației:
- 2.2. Strada și numărul/CP:
- 2.3. Localitatea și codul poștal:
- 2.4. Țara:
- 2.5. Telefon (*):
- 2.6. E-mail (*):
- 2.7. Reprezentantul reclamantului și datele sale de contact (dacă este cazul) (*):
- 2.8. Alte informații (*):

3. *Pârâțul*

La această rubrică indicați numele pârâtului și, în cazul în care este cunoscut, numele reprezentantului acestuia. Pârâțul nu are obligația de a fi reprezentat de un avocat sau de un jurist.

În unele țări, este posibil să nu fie suficientă o căsuță poștală ca adresă; ar trebui, prin urmare, să precizați și numele străzii, numărul locuinței și codul poștal. Nerespectarea acestor instrucțiuni ar putea împiedica notificarea sau comunicarea documentului.

La rubrica „Alte informații” se pot menționa informații suplimentare care să faciliteze identificarea persoanei, de exemplu, data nașterii, profesia, funcția ocupată în cadrul societății, codul numeric personal, precum și codul unic de înregistrare al firmei, în anumite state membre. În cazul în care există mai mulți pârâți, se vor folosi foi suplimentare.

3. *Informații privind pârâțul*

- 3.1. Nume, prenume/denumirea societății sau a organizației:
- 3.2. Strada și numărul/CP:
- 3.3. Localitatea și codul poștal:
- 3.4. Țara:
- 3.5. Telefon (*):
- 3.6. E-mail (*):
- 3.7. Reprezentantul pârâtului, dacă se cunoaște, și datele sale de contact (*):
- 3.8. Alte informații (*):

4. *Competența judiciară*

Cererea dvs. trebuie depusă la instanța judecătorească competentă pentru soluționarea ei, în conformitate cu dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 44/2001 al Consiliului privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială.

Această rubrică conține o listă exemplificativă a posibilelor temeuri de competență judiciară.

Informații privind normele de competență judiciară sunt disponibile pe site-ul Atlasului Judiciar European: http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/index_ro.htm.

Pentru explicația unora dintre termenii juridici folosiți, puteți consulta, de asemenea, site-ul http://ec.europa.eu/civiljustice/glossary/glossary_ro.htm.

(*) Facultativ.

4.	<i>Care considerați că este temeiul competenței judiciare a instanței?</i>	
4.1.	Domiciliul pârâtului	☐
4.2.	Domiciliul consumatorului	☐
4.3.	Domiciliul titularului poliței, al asiguratului sau al beneficiarului, în cauze referitoare la asigurări	☐
4.4.	Locul executării obligației în cauză	☐
4.5.	Locul faptului prejudiciabil	☐
4.6.	Locul în care se află proprietatea imobiliară	☐
4.7.	Părțile au ales instanța judecătorească de comun acord	
4.8.	Altul (precizați) _____	

5. *Caracterul transfrontalier al cauzei*

Pentru a se putea folosi procedura europeană cu privire la cererile cu valoare redusă, cauza trebuie să aibă caracter transfrontalier. O cerere are caracter transfrontalier atunci când cel puțin una dintre părți își are domiciliul sau reședința obișnuită într-un stat membru, altul decât cel în care se află instanța judecătorească sesizată.

5.	<i>Caracterul transfrontalier al cauzei</i>
5.1.	Țara de domiciliu sau de rezidență obișnuită a reclamantului: _____
5.2.	Țara de domiciliu sau de rezidență obișnuită a pârâtului: _____
5.3.	Statul membru unde se află instanța judecătorească: _____

6. *Informații bancare (facultativ)*

La rubrica 6.1 puteți informa instanța judecătorească cu privire la modul în care doriți să efectuați plata taxelor de procedură. Vă rugăm să aveți în vedere faptul că instanța judecătorească căreia vă adresați s-ar putea să nu accepte toate modalitățile de plată. Informați-vă cu privire la modalitățile de plată acceptate de instanță. În acest scop, puteți lua legătura cu instanța judecătorească respectivă sau puteți consulta site-ul Rețelei Judiciare Europene în materie civilă și comercială la adresa <http://ec.europa.eu/civiljustice>.

Dacă doriți să plătiți cu carte de credit sau să autorizați instanța judecătorească să retragă din contul dvs. suma corespunzătoare taxelor de procedură, vă rugăm să completați informațiile necesare privind cartea de credit sau contul bancar în apendicele la prezentul formular. Informațiile cuprinse în apendice se adresează doar instanței judecătorești și nu vor fi transmise pârâtului.

La rubrica 6.2 aveți posibilitatea de a indica modalitatea prin care doriți ca pârâtul să efectueze plata sumei datorate, de exemplu, pentru cazul în care acesta dorește să plătească imediat, chiar înainte ca instanța să se fi pronunțat. În cazul în care doriți ca plata să se facă prin virament bancar, vă rugăm să indicați informațiile bancare necesare.

6.	<i>Informații bancare (*)</i>
6.1.	Prin ce modalitate veți plăti cheltuielile de judecată?
6.1.1.	Virament bancar ☐
6.1.2.	Carte de credit ☐ (completați apendicele)
6.1.3.	Debitare directă a contului dvs bancar ☐ (completați apendicele)
6.1.4.	Alta (precizați): _____
6.2.	În ce cont doriți ca pârâtul să transfere suma cerută sau acordată?
6.2.1.	Titularul contului: _____
6.2.2.	Denumirea băncii, codul BIC sau alt cod bancar pertinent: _____
6.2.3.	Numărul contului/Numărul contului bancar internațional (IBAN): _____

7. Cererea introductivă

Domeniul de aplicare: Rețineți faptul că procedura europeană cu privire la cererile cu valoare redusă are un domeniu de aplicare limitat. Cererile cu o valoare mai mare de 2 000 EUR sau cele care sunt menționate la articolul 2 din Regulamentul (CE) nr. 861/2007 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă nu pot fi admise în cadrul acestei proceduri. În cazul în care cererea nu se referă la o acțiune cuprinsă în domeniul de aplicare al regulamentului în cauză, în conformitate cu articolul 2, procedura va continua înaintea instanțelor judecătorești competente în conformitate cu normele generale de procedură civilă. În cazul în care nu doriți continuarea procedurii în aceste condiții, trebuie să vă retrageți cererea.

Cererile având ca obiect o sumă de bani sau cele neevaluabile în bani: Vă rugăm să precizați dacă cererea dvs. are ca obiect o sumă de bani și/sau are alt caracter (nu este evaluabilă în bani), de exemplu, livrare de mărfuri, și completați apoi informațiile corespunzătoare la rubrica 7.1 și/sau 7.2. În cazul în care cererea nu este evaluabilă în bani, vă rugăm să indicați valoarea estimativă a acesteia. În acest caz trebuie să precizați dacă doriți să introduceți în subsidiar o altă cerere de daune-interese, dacă cererea inițială nu poate fi soluționată.

În cazul în care solicitați restituirea cheltuielilor de judecată (de exemplu, cheltuieli cu traduceri, onorariile avocaților, cheltuieli cu notificarea sau comunicarea documentelor etc.), precizați acest lucru la rubrica 7.3. Vă rugăm să aveți în vedere faptul că normele privind cheltuielile de judecată pe care le pot aproba instanțele judecătorești pot să difere de la un stat membru la altul. Detalii cu privire la categoriile de cheltuieli de judecată din fiecare stat membru se găsesc pe site-ul Rețelei Judiciare Europene în materie civilă și comercială, la adresa <http://ec.europa.eu/civiljustice>.

În cazul în care doriți să reclamați dobânzi contractuale, de exemplu, în cazul unui credit, vă rugăm să precizați rata dobânzii și data de la care se aplică. În cazul în care obțineți câștig de cauză, instanța judecătorească poate aproba acordarea de dobânzi legale; vă rugăm să precizați dacă solicitați acest lucru și, dacă este cazul, data de la care ar trebui să curgă dobânda.

7. Informații privind cererea

 7.1. Cerere exprimată în bani

7.1.1. Valoarea principalului (fără dobânzi și cheltuieli): _____

7.1.2. Moneda

 euro (EUR) leva bulgară (BGN) lira cipriotă (CYP) coroana cehă (CZK) coroana estoniană (EEK) lira sterlină (GBP) forintul maghiar (HUF) lats leton (LVL) litas lituanian (LTL) lira malteză (MTL) zlotul polonez (PLN) leul românesc (RON) coroana suedeză (SEK) coroana slovacă (SKK) Alta (precizați): _____ 7.2. Cererea neevaluabilă în bani:

7.2.1. Precizați ce anume cereți: _____

7.2.2. Valoarea estimativă a cererii: _____

Moneda:

 euro (EUR) leva bulgară (BGN) lira cipriotă (CYP) coroana cehă (CZK) coroana estoniană (EEK) lira sterlină (GBP) forintul maghiar (HUF) lats leton (LVL) litas lituanian (LTL) lira malteză (MTL) zlotul polonez (PLN) leul românesc (RON) coroana suedeză (SEK) coroana slovacă (SKK) Alta (precizați): _____

7.3. Solicitați restituirea cheltuielilor de judecată?

7.3.1. Da 7.3.2. Nu

7.3.3. În caz afirmativ, precizați cheltuielile și indicați suma solicitată sau cheltuită până în prezent:

7.4. Solicitați plata unor dobânzi?

Da

Nu

În caz afirmativ, dobânda este:

Contractuală? completați punctul 7.4.1, dacă este cazul

Legală? completați punctul 7.4.2, dacă este cazul

7.4.1. Dacă este contractuală

1) rata este:

_____ %

cu _____ % mai mare decât rata de bază a BCE

alta: _____

2) dobânda ar trebui să curgă de la: ___/___/___ (data)

7.4.2. Dacă este legală,

dobânda ar trebui să curgă de la: ___/___/___ (data)

8. *Detalii privind cererea*

La punctul 8.1, descrieți pe scurt obiectul cererii dvs.

La punctul 8.2, descrieți dovezile justificative relevante. În acest sens, se poate face referire la înscrisuri (de exemplu, contract, chitanță etc.) sau la probe cu martori consemnate în scris. Vă rugăm să specificați care aspect al cererii dvs. este susținut de fiecare dintre dovezile aduse.

Dacă spațiul alocat nu este suficient, adăugați foi.

8. *Detalii privind cererea*

8.1. Motivați-vă cererea, explicând, de exemplu, ce s-a întâmplat, unde și când.

8.2. Indicați dovezile pe care doriți să le aduceți în sprijinul cererii dvs. și specificați care aspect al cererii dvs. este susținut de fiecare dintre dovezi. Dacă este cazul, adăugați documentele justificative relevante.

8.2.1. Înscrisuri precizați mai jos

8.2.2. Martori precizați mai jos

8.2.3. Altele precizați mai jos

Dezbaterea orală: Procedura europeană cu privire la cererile cu valoare redusă este o procedură scrisă. Cu toate acestea, în acest formular sau într-o etapă ulterioară, puteți solicita organizarea unei dezbateri orale. Instanța judecătorească poate să hotărască în favoarea desfășurării unei dezbateri orale, dacă aceasta este considerată necesară în vederea garantării unei instrumentări corecte a cauzei, sau poate să o refuze, având în vedere circumstanțele în care se desfășoară cauza.

8.3. Doriți să aibă loc o dezbatere orală?

Da

Nu

În caz afirmativ, precizați motivele (*):

9. *Certificat*

O hotărâre pronunțată într-un stat membru, în conformitate cu procedura cu privire la cererile cu valoare redusă, poate fi recunoscută și executată într-un alt stat membru. În cazul în care intenționați să solicitați recunoașterea și executarea unei hotărâri într-un stat membru, altul decât cel în care se află instanța judecătorească, puteți solicita în prezentul formular ca, după ce a pronunțat o hotărâre în favoarea dvs., instanța judecătorească să elibereze un certificat în acest sens.

9. *Certificat*

Solicit instanței judecătorești eliberarea unui certificat privind hotărârea

Da

Nu

10. *Data și semnătura*

Verificați dacă v-ați scris numele lizibil și dacă ați semnat și datat cererea în încheiere.

10. *Data și semnătura*

Prin prezenta, solicit instanței judecătorești să pronunțe o hotărâre împotriva pârâtului în temeiul cererii mele.

Declar că, după știința mea, informațiile furnizate mai sus sunt corecte și date cu bună-credință.

Întocmită la: _____

Data: __/__/____

Numele și semnătura:

Apendice la formularul de cerere (Formular A)

Informații bancare (*) pentru plata cheltuielilor de judecată

Titularul contului/Titularul cărții de credit:

Denumirea băncii, codul BIC sau alt cod bancar pertinent/compania de cărți de credit:

Numărul contului sau IBAN/Numărul cărții de credit, data expirării și codul de securitate al cărții de credit:

(*) Facultativ.

ANEXA II

PROCEDURA EUROPEANĂ CU PRIVIRE LA CERERILE CU VALOARE REDUSĂ**FORMULARUL B****SOLICITARE DIN PARTEA INSTANȚEI JUDECĂTOREȘTI DE A COMPLETA ȘI/SAU RECTIFICA
FORMULARUL DE CĂERERE**

[Articolul 4 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 861/2007 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă]

A se completa de către instanță

Dosar nr.:

Primit de instanță la: ____ / ____ / ____

1. *Instanța judecătorească*

1.1. Denumire:

1.2. Strada și numărul/CP:

1.3. Localitatea și codul poștal:

1.4. Țara:

2. *Reclamant*

2.1. Nume, prenume/Denumirea societății sau a organizației:

2.2. Strada și numărul/CP:

2.3. Localitatea și codul poștal:

2.4. Țara:

2.5. Telefon (*):

2.6. E-mail (*):

2.7. Reprezentantul reclamantului și datele sale de contact (dacă este cazul) (*):

2.8. Alte informații (*):

3. *Pârât*

3.1. Nume, prenume/Denumirea societății sau a organizației:

3.2. Strada și numărul/CP:

3.3. Localitatea și codul poștal:

3.4. Țara:

3.5. Telefon (*):

3.6. E-mail (*):

3.7. Reprezentantul pârâtului și datele sale de contact (dacă este cazul) (*):

3.8. Alte informații (*):

(*) Vabatahtlik.

Instanța a examinat formularul dvs. de cerere și consideră că este insuficient de clar sau inadecvat, sau este completat necorespunzător: vă rugăm să completați și/sau să rectificați formularul în limba instanței, astfel cum se indică mai jos, cât mai curând posibil și cel mai târziu până la _____.

Instanța respinge acțiunea, în conformitate cu dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 861/2007, în cazul în care nu completați și/sau rectificați formularul în termenul indicat mai sus.

Formularul de cerere nu a fost completat în limba corectă. Vă rugăm să îl completați într-una din limbile următoare.

bulgară	☐	cehă	☐	germană	☐
estonă	☐	spaniolă	☐	greacă	☐
franceză	☐	irlandeză	☐	italiană	☐
letonă	☐	lituaniană	☐	maghiară	☐
malteză	☐	olandeză	☐	polonă	☐
portugheză	☐	română	☐	slovacă	☐
slovenă	☐	finlandeză	☐	suedeză	☐
engleză	☐	alta: (precizați) _____			

Următoarele secțiuni ale formularului de cerere trebuie completate și/sau rectificate după cum urmează:

—
—
—
—

Întocmit la: _____

Data: ___/___/___

Semnătura și/sau ștampila:

ANEXA III

PROCEDURA EUROPEANĂ CU PRIVIRE LA CERERILE CU VALOARE REDUSĂ
FORMULARUL C
FORMULAR DE RĂSPUNS

[Articolul 5 alineatele (2) și (3) din Regulamentul (CE) nr. 861/2007 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă]

INFORMAȚII IMPORTANTE ȘI INSTRUCȚIUNI PENTRU PĂRĂT

Împotriva dvs. s-a depus, în conformitate cu procedura cu privire la cererile cu valoare redusă, cererea enunțată în formularul anexat.

Puteți răspunde acestei cereri completând partea a II-a a acestui formular și retransmițând-o instanței judecătorești, sau prin orice alt mijloc corespunzător, în termen de 30 de zile de la comunicarea sau notificarea formularului de cerere și a celui de răspuns.

În cazul în care nu transmiteți un răspuns în termen de 30 de zile, instanța judecătorească pronunță o hotărâre.

Verificați dacă v-ați scris numele lizibil și dacă ați semnat și datat formularul pe ultima pagină a formularului de răspuns.

De asemenea, citiți instrucțiunile cuprinse în formularul de cerere; acestea vă pot ajuta la redactarea răspunsului dvs.

Limba: Vă rugăm să răspundeți cererii în limba instanței care v-a trimis formularul.

Formularul este disponibil pe site-ul Atlasului Judiciar European la adresa http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/index.htm în toate limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii Europene, ceea ce vă permite completarea acestuia în limba solicitată.

Dezbaterea orală: Procedura europeană cu privire la cererile cu valoare redusă este o procedură scrisă. Cu toate acestea, puteți solicita organizarea unei dezbateri orale. Ținând cont de circumstanțele cauzei, instanța judecătorească poate să refuze o astfel de solicitare.

Documente justificative: Puteți indica mijloace de probă și atașa, dacă este cazul, documente justificative.

Cerere reconvențională: În cazul în care doriți să introduceți o cerere împotriva reclamantului (cerere reconvențională), vă rugăm să completați și atașați un alt formular A; acesta este disponibil pe Internet la adresa http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/fillinginformation_ro.htm sau poate fi obținut de la instanța judecătorească care v-a trimis cererea. În cazul cererii reconvenționale, dumneavoastră sunteți considerat reclamant.

Rectificarea informațiilor privind părătul: La rubrica 6, „Alte informații”, puteți rectifica sau completa datele dvs. personale (de exemplu, date de contact, reprezentant etc.).

Foi suplimentare: În cazul în care spațiul nu este suficient, puteți adăuga foi.

Partea I (a se completa de către instanța judecătorească)

Nume reclamant:

Nume părăt:

Instanța judecătorească:

Cerere:

Numărul cauzei:

Partea II (a se completa de către pârât)

1. Acceptați cererea?
- Da
- Nu
- Parțial
- Dacă ați răspuns „nu” sau „parțial”, motivați răspunsul:
- Cererea nu se încadrează în domeniul de aplicare al procedurii europene cu privire la cererile cu valoare redusă
- specificați mai jos
- Alte motive
- Specificați mai jos
2. Descrieți dovezile pe care doriți să le aduceți în sprijinul cererii dvs. și specificați care aspect al cererii dvs. este susținut de fiecare dintre dovezi. Dacă este cazul, adăugați documentele justificative relevante.
- 2.1. Înscrisuri precizați mai jos
- 2.2. Martori precizați mai jos
- 2.3. Altele precizați mai jos
3. Doriți să aibă loc o dezbatere orală?
- Da
- Nu
- În caz afirmativ, precizați motivele (*):
4. Solicitați restituirea cheltuielilor de judecată?
- 4.1. Da
- 4.2. Nu
- 4.3. În caz afirmativ, precizați cheltuielile și indicați suma solicitată sau cheltuită până în prezent:
5. Doriți să depuneți o cerere reconvențională?
- 5.1. Da
- 5.2. Nu
- 5.3. În caz afirmativ, vă rugăm să completați și atașați un formular A separat
6. Alte informații (*)
7. Data și semnătura
- Declar că, după știința mea, informațiile furnizate mai sus sunt corecte și date cu bună-credință.
- Întocmit la: _____
- Data: ___/___/___
- Numele și semnătura:

(*) Facultativ.

ANEXA IV

PROCEDURA EUROPEANĂ CU PRIVIRE LA CERERILE CU VALOARE REDUSĂ**FORMULARUL D****CERTIFICAT PRIVIND O HOTĂRÂRE PRONUȚATĂ ÎN CADRUL PROCEDURII EUROPENE CU PRIVIRE LA CERERILE CU VALOARE REDUSĂ**

[Articolul 20 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 861/2007 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă]

A se completa de către instanța judecătorească

1. *Instanța judecătorească*
 - 1.1. Denumire:
 - 1.2. Strada și nr./CP:
 - 1.3. Localitatea și codul poștal:
 - 1.4. Țara:
2. *Reclamant*
 - 2.1. Nume, prenume/denumirea societății sau a organizației:
 - 2.2. Strada și nr./CP:
 - 2.3. Localitatea și codul poștal:
 - 2.4. Țara:
 - 2.5. Telefon (*):
 - 2.6. E-mail (*):
 - 2.7. Reprezentantul reclamantului și datele sale de contact (dacă este cazul) (*):
 - 2.8. Alte informații (*):
3. *Pârât*
 - 3.1. Nume, prenume/denumirea societății sau a organizației:
 - 3.2. Strada și nr./CP:
 - 3.3. Localitatea și codul poștal:
 - 3.4. Țara:
 - 3.5. Telefon (*):
 - 3.6. E-mail (*):
 - 3.7. Reprezentantul pârâtului și datele sale de contact (dacă este cazul) (*):
 - 3.8. Alte informații (*)

(*) Facultativ.

4. *Hotărâre*

4.1. Data:

4.2. Cauza nr.:

4.3. Conținutul hotărârii:

4.3.1. Instanța judecătorească dispune ca _____ să plătească lui _____

1) Solicitare principală:

2) Dobânzi:

3) Cheltuieli:

4.3.2. Instanța judecătorească a dispus ca _____ să _____

(În cazul în care hotărârea a fost pronunțată de o instanță de apel sau în cazul controlului jurisdicțional Prezenta hotărâre înlocuiește și anulează hotărârea pronunțată la ___/___/___, în cauza nr. _____, precum și orice certificat eliberat în această privință.

HOTĂRÂREA VA FI RECUNOSCUTĂ ȘI EXECUTATĂ ÎNTR-UN ALT STAT MEMBRU FĂRĂ SĂ FIE NECESARĂ O HOTĂRÂRE DE CONSTATARE A CARACTERULUI EXECUTORIU ȘI FĂRĂ SĂ EXISTE VREO POSIBILITATE DE A SE OPUNE RECUNOAȘTERII SALE.

Întocmită la: _____

Data: ___/___/___

Semnătura și/sau ștampila:

**REGULAMENTUL (CE) NR. 862/2007 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI
din 11 iulie 2007**

**privind statisticile comunitare din domeniul migrației și protecției internaționale și de abrogare a
Regulamentului (CEE) nr. 311/76 al Consiliului privind elaborarea de statistici cu privire la lucrătorii
străini**

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 285 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) În concluziile sale, Consiliul Justiție și Afaceri Interne din 28-29 mai 2001 a considerat, în ceea ce privește analiza comună și schimburile îmbunătățite de statistici privind azilul și migrația, că este necesar un cadru cuprinzător și coerent pentru acțiunile viitoare de îmbunătățire a statisticilor.
- (2) În aprilie 2003, Comisia a emis o comunicare către Consiliu și Parlamentul European în care prezenta un plan de acțiune pentru colectarea și analiza statisticilor comunitare în domeniul migrației. Planul conținea câteva schimbări importante, destinate să asigure integralitatea și să îmbunătățească nivelul de armonizare a statisticilor în cauză. Conform planului de acțiune, Comisia avea ca obiectiv să propună o legislație privind statisticile comunitare din domeniul migrației și azilului.
- (3) Consiliul European de la Salonic din 19-20 iunie 2003 a concluzionat că sunt necesare mecanisme mai eficiente pentru colectarea și analizarea informațiilor privind migrația și azilul în Uniunea Europeană.
- (4) În Rezoluția sa din 6 noiembrie 2003 ⁽³⁾ privind comunicarea Comisiei menționată mai sus, Parlamentul European a reținut că este necesară o legislație care să asigure realizarea unor statistici exhaustive necesare pentru dezvoltarea unor politici comunitare echitabile și eficiente în

domeniul migrației. Rezoluția sprijină planurile Comisiei de a propune dispoziții legislative privind statisticile din domeniul migrației și azilului.

- (5) Extinderea Uniunii Europene a adăugat o nouă dimensiune geografică și politică amplitudinii fenomenelor asociate migrației. Ea a dat, de asemenea, un nou impuls cererii de informații statistice corecte, disponibile la timp și armonizate. Sunt din ce în ce mai necesare, de asemenea, informații statistice privind profesiile, educația, calificările și tipurile de activități ale migranților.
- (6) Disponibilitatea unor statistici comunitare armonizate și comparabile din domeniul migrației și azilului este esențială pentru dezvoltarea și monitorizarea legislației și politicilor comunitare privind imigrația, azilul și libera circulația a persoanelor.
- (7) Este necesar să se consolideze schimbul de informații statistice privind azilul și migrația și să se îmbunătățească calitatea colectării de informații statistice și a rezultatelor statistice care, până în prezent, au avut loc pe baza unor „acorduri tacite”.
- (8) Este esențial ca pe întreg cuprinsul Uniunii Europene să fie disponibile informații pentru a monitoriza evoluția și punerea în aplicare a legislației și politicilor comunitare. În general, practicile curente nu sunt suficiente pentru a asigura, într-un mod uniform, furnizarea și diseminarea, cu regularitate, la timp și rapid, de date armonizate.
- (9) Prezentul regulament nu reglementează estimări ale numărului de persoane cu reședința ilegală în statele membre. Statele membre nu ar trebui să furnizeze Comisiei (Eurostat) astfel de estimări sau informații privind asemenea persoane, deși acestea pot fi incluse în grupurile de populație care fac obiectul unor anchete statistice.
- (10) În măsura posibilului, definițiile utilizate în sensul prezentului regulament sunt luate din recomandările Organizației Națiunilor Unite având ca obiect statisticile privind migrația internațională, din recomandările Organizației Națiunilor Unite având ca obiect recensământul populației și al locuințelor în regiunea CEE sau din legislația CE și ar trebui să fie actualizate în conformitate cu procedurile în vigoare.

⁽¹⁾ JO C 185, 8.8.2006, p. 31.

⁽²⁾ Avizul Parlamentului European din 14 martie 2007 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 12 iunie 2007.

⁽³⁾ JO C 83 E, 2.4.2004, p. 94.

- (11) Noile nevoi ale Comunității de statistici din domeniul migrației și azilului fac ca dispozițiile Regulamentului (CEE) nr. 311/76 al Consiliului din 9 februarie 1976 privind elaborarea de statistici cu privire la lucrătorii străini ⁽¹⁾ să fie depășite.
- (12) Prin urmare, Regulamentul (CEE) nr. 311/76 ar trebui abrogat.
- (13) Întrucât obiectivul prezentului regulament de instituire a unor norme comune pentru colectarea și compilarea statisticilor comunitare din domeniul migrației și protecției internaționale nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre și, având în vedere amploarea acțiunii, poate fi realizat mai bine la nivelul Comunității, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în respectivul articol, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.
- (14) Regulamentul (CE) nr. 322/97 al Consiliului din 17 februarie 1997 privind statisticile comunitare ⁽²⁾ constituie cadrul de referință pentru dispozițiile din prezentul regulament. Regulamentul în cauză impune, în special, conformitatea cu standardele de imparțialitate, fiabilitate, obiectivitate, independență științifică, rentabilitate și confidențialitate statistică.
- (15) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentului regulament ar trebui adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei ⁽³⁾.
- (16) Comisia ar trebui, în special, să fie împuternicită să actualizeze definițiile, să decidă cu privire la grupările de date și la defalcările suplimentare și să stabilească normele privind standardele de acuratețe și de calitate. Întrucât măsurile respective au un domeniu general de aplicare și sunt destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentului regulament și să îl completeze prin adăugarea de elemente noi neesențiale, acestea ar trebui adoptate în conformitate cu procedura de reglementare cu control prevăzută la articolul 5a din Decizia 1999/468/CE.
- (17) Comitetul pentru programul statistic, înființat prin Decizia 89/382/CEE, Euratom a Consiliului din 19 iunie 1989 de constituire a Comitetului pentru programele statistice ale Comunităților Europene ⁽⁴⁾, a fost consultat în conformitate cu articolul 3 din decizia în cauză,

⁽¹⁾ JO L 39, 14.2.1976, p. 1.

⁽²⁾ JO L 52, 22.2.1997, p. 1. Regulament, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 284, 31.10.2003, p. 1).

⁽³⁾ JO L 184, 17.7.1999, p. 23. Decizie, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2006/512/CE (JO L 200, 22.7.2006, p. 11).

⁽⁴⁾ JO L 181, 28.6.1989, p. 47.

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Obiectul

Prezentul regulament stabilește norme comune pentru colectarea și compilarea unor statistici comunitare privind:

- (a) imigrația și emigrația în și din teritoriile statelor membre, inclusiv fluxurile provenind de pe teritoriul unui stat membru spre teritoriul unui alt stat membru și fluxurile dintre un stat membru și teritoriul unei țări terțe;
- (b) cetățenia și țara nașterii persoanelor care își au reședința obișnuită pe teritoriul statelor membre;
- (c) procedurile și procesele administrative și judiciare aplicate de statele membre în ceea ce privește imigrația, acordarea permisului de reședință, a cetățeniei, a azilului și a altor forme de protecție internațională și prevenire a imigrației ilegale.

Articolul 2

Definiții

- (1) În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:
 - (a) „reședința obișnuită” înseamnă locul în care o persoană își petrece în mod normal perioada zilnică de odihnă, fără a ține seama de absențele temporare pentru recreere, vacanțe, vizite la prieteni și rude, afaceri, tratamente medicale sau pelerinaj religios, sau, în absența informațiilor, locul de reședință legal sau înregistrat;
 - (b) „imigrație” înseamnă acțiunea prin care o persoană își stabilește reședința obișnuită pe teritoriul unui stat membru pentru o perioadă care este sau se așteaptă să fie de cel puțin 12 luni, după ce, în prealabil, a avut reședința obișnuită într-un alt stat membru sau într-o țară terță;
 - (c) „emigrație” înseamnă acțiunea prin care o persoană care a avut anterior reședința obișnuită pe teritoriul unui stat membru încetează să mai aibă reședința obișnuită pe teritoriul statului membru în cauză pentru o perioadă care este sau se așteaptă să fie de cel puțin 12 luni;
 - (d) „cetățenie” înseamnă legătura juridică specială între o persoană și statul său, dobândită prin naștere sau prin naturalizare, indiferent că este prin declarație, opțiune, căsătorie ori alte mijloace, în conformitate cu dispozițiile de drept intern;

- (e) „țara de naștere” înseamnă țara de reședință (în cadrul frontierelor actuale, dacă informația este disponibilă) a mamei la data nașterii sau, dacă nu este posibil, țara (în cadrul frontierelor actuale, dacă informația este disponibilă) în care a avut loc nașterea;
- (f) „imigrant” înseamnă o persoană care imigrează;
- (g) „emigrant” înseamnă o persoană care emigrează;
- (h) „rezident pe termen lung” înseamnă rezident pe termen lung în sensul definiției de la articolul 2 litera (b) din Directiva 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung ⁽¹⁾;
- (i) „resortisant al unei țări terțe” înseamnă orice persoană care nu este cetățean al Uniunii în sensul articolului 17 alineatul (1) din tratat, inclusiv persoanele apatride;
- (j) „solicitare de protecție internațională” înseamnă solicitarea de protecție internațională în sensul definiției de la articolul 2 litera (g) din Directiva 2004/83/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind standardele minime referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de statutul de refugiat sau persoanele care, din alte motive, au nevoie de protecție internațională, și referitoare la conținutul protecției acordate ⁽²⁾;
- (k) „statut de refugiat” înseamnă statutul de refugiat în sensul definiției de la articolul 2 litera (d) din Directiva 2004/83/CE;
- (l) „statut conferit de protecția subsidiară” înseamnă statutul conferit de protecția subsidiară în sensul definiției de la articolul 2 litera (f) din Directiva 2004/83/CE;
- (m) „membri ai familiei” înseamnă membri ai familiei în sensul definiției de la articolul 2 litera (i) din Regulamentul (CE) nr. 343/2003 al Consiliului din 18 februarie 2003 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe ⁽³⁾;
- (n) „protecție temporară” înseamnă protecția temporară în sensul definiției de la articolul 2 litera (a) din Directiva 2001/55/CE a Consiliului din 20 iulie 2001 privind standardele minime pentru acordarea protecției temporare, în cazul unui aflus masiv de persoane strămutate și măsurile de promovare a unui echilibru între eforturile statelor membre pentru primirea acestor persoane și suportarea consecințelor acestei primiri ⁽⁴⁾;
- (o) „minor neînsoțit” înseamnă minor neînsoțit în sensul definiției de la articolul 2 litera (i) din Directiva 2004/83/CE;
- (p) „frontiere externe” înseamnă frontiere externe în sensul definiției de la articolul 2 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod Comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) ⁽⁵⁾;
- (q) „resortisanți ai unor țări terțe cărora li s-a refuzat intrarea” înseamnă resortisanți ai unor țări terțe cărora li s-a refuzat intrarea la frontiera externă deoarece nu îndeplinesc toate condițiile de intrare stabilite la articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 562/2006 și nu se încadrează în categoriile de persoane menționate la articolul 5 alineatul (4) din regulamentul respectiv;
- (r) „resortisanți ai unor țări terțe găsiți în situații ilegale” înseamnă resortisanți ai unor țări terțe care sunt găsiți în mod oficial pe teritoriul unui stat membru și care nu îndeplinesc sau nu mai îndeplinesc condițiile de ședere sau reședință în statul membru respectiv;
- (s) „restabilire” înseamnă transferul unor resortisanți ai unor țări terțe sau al unor apatrizi, pe baza unei evaluări a nevoilor lor de protecție internațională și de găsire a unei soluții durabile, într-un stat membru în care le este permisă reședința și în care beneficiază de un statut juridic sigur.
- (2) Statele membre informează Comisia (Eurostat) cu privire la utilizarea și efectele probabile ale estimărilor sau ale altor metode de adaptare a statisticilor bazate pe definiții naționale, în vederea respectării definițiilor armonizate prevăzute la alineatul (1).
- (3) Pentru anul de referință 2008, statisticile furnizate Comisiei (Eurostat) în conformitate cu prezentul regulament se pot baza pe definiții (naționale) alternative. În astfel de cazuri, statele membre informează Comisia (Eurostat) cu privire la definițiile alternative respective.
- (4) În cazul în care un stat membru nu este ținut de unul sau mai multe dintre textele juridice menționate în definițiile de la alineatul (1), statul membru respectiv ar trebui să furnizeze statistici comparabile cu cele prevăzute de prezentul regulament, dacă acestea pot fi furnizate în conformitate cu procedurile legislative și/sau administrative în vigoare.

Articolul 3

Statistici privind migrația internațională, populația în mod obișnuit rezidentă și dobândirea cetățeniei

- (1) Statele membre furnizează Comisiei (Eurostat) statistici privind:
- (a) numărul de imigranți care se stabilesc pe teritoriul statului membru, defalcate după:
- (i) grupuri de cetățenii, pe vârste și pe sexe;
- (ii) grupuri de țări de naștere, pe vârste și pe sexe;
- (iii) grupuri de țări anterioare de reședință obișnuită, pe vârste și pe sexe;

⁽¹⁾ JO L 16, 23.1.2004, p. 44.

⁽²⁾ JO L 304, 30.9.2004, p. 12.

⁽³⁾ JO L 50, 25.2.2003, p. 1.

⁽⁴⁾ JO L 212, 7.8.2001, p. 12.

⁽⁵⁾ JO L 105, 13.4.2006, p. 1.

(b) numărul de emigranți care părăsesc teritoriul statului membru, defalcate după:

- (i) grupuri de cetățenii;
- (ii) vârstă;
- (iii) sex;
- (iv) grupuri de țări de reședință obișnuită viitoare;

(c) numărul de persoane care au reședința obișnuită în statele membre la sfârșitul perioadei de referință, defalcate după:

- (i) grupuri de cetățenii, pe vârste și pe sexe;
- (ii) grupuri de țări de naștere, pe vârste și pe sexe;

(d) numărul de persoane care au reședința obișnuită pe teritoriul statului membru și care au obținut, în anul de referință, cetățenia statului membru și care au deținut anterior cetățenia altui stat membru sau a unei țări terțe sau au fost apatride, defalcate pe vârste și pe sexe și în funcție de cetățenia anterioară sau de statutul de apatrid al persoanelor în cauză.

(2) Statisticile menționate la alineatul (1) se referă la perioade de referință de un an calendaristic și sunt furnizate Comisiei (Eurostat) în termen de douăsprezece luni de la sfârșitul anului de referință. Primul an de referință este 2008.

Articolul 4

Statistici privind protecția internațională

(1) Statele membre furnizează Comisiei (Eurostat) statistici privind:

- (a) numărul de persoane care au solicitat protecție internațională sau sunt incluse într-o astfel de solicitare ca membru al familiei în cursul perioadei de referință;
- (b) numărul de persoane care fac obiectul solicitărilor de protecție internațională examinate de autoritatea națională competentă la sfârșitul perioadei de referință;
- (c) numărul de solicitări de protecție internațională care au fost retrase în cursul perioadei de referință.

Aceste statistici sunt defalcate pe vârste și pe sexe, precum și în funcție de cetățenia persoanelor în cauză. Ele se referă la perioade de referință de o lună calendaristică și sunt furnizate Comisiei (Eurostat) în termen de două luni de la sfârșitul lunii de referință. Prima lună de referință este ianuarie 2008.

(2) Statele membre furnizează Comisiei (Eurostat) statistici privind:

- (a) numărul de persoane care fac obiectul unor decizii în fond de respingere a solicitărilor de protecție internațională, cum ar fi deciziile conform cărora solicitările sunt inadmisibile sau neîntemeiate și deciziile adoptate în cadrul unor proceduri prioritare și accelerate, adoptate de organe administrative sau judiciare în cursul perioadei de referință;
- (b) numărul de persoane care fac obiectul unor decizii în fond de acordare sau retragere a statutului de refugiat, adoptate de organe administrative sau judiciare în cursul perioadei de referință;
- (c) numărul de persoane care fac obiectul unor decizii în fond de acordare sau retragere a protecției subsidiare, adoptate de organe administrative sau judiciare în cursul perioadei de referință;
- (d) numărul de persoane care fac obiectul unor decizii în fond de acordare sau retragere a protecției temporare, adoptate de organe administrative sau judiciare în cursul perioadei de referință;
- (e) numărul de persoane care fac obiectul unor decizii în fond de acordare sau retragere a autorizației de ședere din motive umanitare prevăzute de legislația națională privind protecția internațională, adoptate de organe administrative sau judiciare în cursul perioadei de referință.

Aceste statistici sunt defalcate pe vârste și pe sexe, precum și în funcție de cetățenia persoanelor în cauză. Ele se referă la perioade de referință de trei luni calendaristice și sunt furnizate Comisiei (Eurostat) în termen de două luni de la sfârșitul perioadei de referință. Prima perioadă de referință este cuprinsă între ianuarie și martie 2008.

(3) Statele membre furnizează Comisiei (Eurostat) statistici privind:

- (a) numărul de solicitanți de protecție internațională care sunt considerați de către autoritățile naționale responsabile minori neînsoțiți în cursul perioadei de referință;
- (b) numărul de persoane care fac obiectul unor decizii definitive de respingere a solicitărilor de protecție internațională, cum ar fi deciziile conform cărora solicitările sunt declarate inadmisibile sau neîntemeiate și deciziile adoptate în cadrul unor proceduri prioritare și accelerate, adoptate de organe administrative sau judiciare în cadrul unei căi de atac în cursul perioadei de referință;
- (c) numărul de persoane care fac obiectul unor decizii definitive de acordare sau retragere a statutului de refugiat, adoptate de organe administrative sau judiciare în cadrul unei căi de atac în cursul perioadei de referință;

- (d) numărul de persoane care fac obiectul unor decizii definitive de acordare sau retragere a protecției subsidiare, adoptate de organe administrative sau judiciare în cadrul unei căi de atac în cursul perioadei de referință;
- (e) numărul de persoane care fac obiectul unor decizii definitive de acordare sau retragere a protecției temporare, adoptate de organe administrative sau judiciare în cadrul unei căi de atac, în cursul perioadei de referință;
- (f) numărul de persoane care fac obiectul altor decizii definitive adoptate de organe administrative sau judiciare în cadrul unei căi de atac, de acordare sau retragere a autorizației de ședere din motive umanitare, prevăzute de legislația națională, privind protecția internațională în cursul perioadei de referință;
- (g) numărul de persoane cărora le-a fost acordată o autorizație de reședință în statul membru în cadrul unui regim național sau comunitar de restabilire, în cursul perioadei de referință, în cazul în care un astfel de regim este pus în aplicare în statul membru.

Aceste statistici sunt defalcate pe vârste și pe sexe, precum și în funcție de cetățenia persoanelor în cauză. Ele se referă la perioade de referință de un an calendaristic și sunt furnizate Comisiei (Eurostat) în termen de trei luni de la sfârșitul anului de referință. Primul an de referință este 2008.

(4) Statele membre furnizează Comisiei (Eurostat) următoarele statistici privind aplicarea Regulamentului (CE) nr. 343/2003 și a Regulamentului (CE) nr. 1560/2003 al Comisiei din 2 septembrie 2003 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 343/2003 al Consiliului ⁽¹⁾:

- (a) numărul cererilor de reprimire sau de preluare a unui solicitant de azil;
- (b) dispozițiile pe care se întemeiază cererile menționate la litera (a);
- (c) deciziile adoptate ca răspuns la cererile menționate la litera (a);
- (d) numărul de transferuri determinate de deciziile menționate la litera (c);
- (e) numărul de cereri de informații.

Aceste statistici se referă la perioade de referință de un an calendaristic și sunt furnizate Comisiei (Eurostat) în termen de trei luni de la sfârșitul anului de referință. Primul an de referință este 2008.

⁽¹⁾ JO L 222, 5.9.2003, p. 3.

Articolul 5

Statistici privind prevenirea intrării și șederii ilegale

(1) Statele membre furnizează Comisiei (Eurostat) statistici privind:

- (a) numărul de resortisanți ai unor țări terțe cărora li s-a refuzat intrarea pe teritoriul statului membru la frontiera externă;
- (b) numărul de resortisanți ai unor țări terțe descoperiți în situații ilegale pe teritoriul statului membru conform legislației naționale privind imigrația.

Statisticile menționate la litera (a) sunt defalcate în conformitate cu articolul 13 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 562/2006.

Statisticile menționate la litera (b) sunt defalcate pe vârste și pe sexe, precum și în funcție de cetățenia persoanelor în cauză.

(2) Statisticile menționate la alineatul (1) se referă la perioade de referință de un an calendaristic și sunt furnizate Comisiei (Eurostat) în termen de trei luni de la sfârșitul anului de referință. Primul an de referință este 2008.

Articolul 6

Statistici privind permisele de reședință și reședința resortisanților unor țări terțe

(1) Statele membre furnizează Comisiei (Eurostat) statistici privind:

- (a) numărul de permise de reședință emise unor persoane care sunt resortisanți ai unor țări terțe, defalcate după cum urmează:
 - (i) permise emise în cursul perioadei de referință în temeiul cărora persoanei i se acordă, pentru prima dată, permisiunea de ședere, defalcate pe cetățenie, motivul emiterii permisului și durata valabilității acestuia;
 - (ii) permise emise în cursul perioadei de referință, acordate cu ocazia schimbării statutului de imigrant al persoanei în cauză sau a motivului de ședere, defalcate pe cetățenie, motivul emiterii permisului și durata valabilității acestuia;
 - (iii) permise valabile la sfârșitul perioadei de referință (numărul de permise emise, neretrase și neexpire), defalcate pe cetățenie, motivul emiterii permisului și durata valabilității acestuia;

(b) numărul de rezidenți pe termen lung la sfârșitul perioadei de referință, defalcate pe cetățenie.

(2) În cazul în care legislația națională sau practicile administrative ale statului membru permit acordarea unor categorii specifice de vize pe termen lung sau a statutului de imigrant în locul unor permise de reședință, numărul de persoane care obțin astfel de vize sau statutul de imigrant trebuie inclus în statisticile prevăzute la alineatul (1).

(3) Statisticile menționate la alineatul (1) se referă la perioade de referință de un an calendaristic și sunt furnizate Comisiei (Eurostat) în termen de șase luni de la sfârșitul anului de referință. Primul an de referință este 2008.

Articolul 7

Statistici privind returnările

(1) Statele membre furnizează Comisiei (Eurostat) statistici privind:

- (a) numărul de resortisanți ai unor țări terțe găsiți în situații ilegale pe teritoriul statului membru, care fac obiectul unei decizii administrative sau judiciare sau al unui act care constată sau declară că șederea lor este ilegală și care impune o obligație de a părăsi teritoriul statului membru, defalcate în funcție de cetățenia persoanelor în cauză;
- (b) numărul de resortisanți ai unor țări terțe care au părăsit efectiv teritoriul statului membru, ca urmare a unei decizii administrative sau judiciare sau a unui act, în sensul literei (a), defalcate în funcție de cetățenia persoanelor returnate.

(2) Statisticile menționate la alineatul (1) se referă la perioade de referință de un an calendaristic și sunt furnizate Comisiei (Eurostat) în termen de trei luni de la sfârșitul anului de referință. Primul an de referință este 2008.

(3) Statisticile menționate la alineatul (1) nu includ resortisanții unor țări terțe care sunt transferați dintr-un stat membru în alt stat membru în conformitate cu mecanismul stabilit prin Regulamentul (CE) nr. 343/2003 și prin Regulamentul (CE) nr. 1560/2003.

Articolul 8

Defalcări suplimentare

(1) Comisia poate adopta măsurile privind stabilirea unor defalcări suplimentare, prevăzute mai jos, pentru următoarele statistici:

- (a) pentru statisticile prevăzute la articolul 4 în ansamblul său, defalcări în funcție de:
 - (i) anul depunerii cererii;
- (b) pentru statisticile prevăzute la articolul 4 alineatul (4), defalcări în funcție de:
 - (i) numărul de persoane vizate de cerere, decizie și transfer;

(c) pentru statisticile prevăzute la articolul 5 alineatul (1) litera (a), defalcări în funcție de:

- (i) vârstă;
- (ii) sex;

(d) pentru statisticile prevăzute la articolul 5 alineatul (1) litera (b), defalcări în funcție de:

- (i) motivele reținerii;
- (ii) locul reținerii;

(e) pentru statisticile prevăzute la articolul 6, defalcări în funcție de:

- (i) anul în care a fost acordată pentru prima dată permisiunea de reședință;
- (ii) vârstă;
- (iii) sex;

(f) pentru statisticile prevăzute la articolul 7, defalcări în funcție de:

- (i) motivul deciziei sau al actului care impune obligația de a părăsi teritoriul;
- (ii) vârstă;
- (iii) sex.

(2) Defalcările suplimentare menționate la alineatul (1) sunt furnizate doar separat, dar nu sunt combinate cu defalcările prevăzute la articolele 4-7.

(3) Atunci când decide dacă sunt necesare defalcări suplimentare, Comisia ia în considerare necesitatea acestor informații pentru dezvoltarea și monitorizarea politicilor comunitare, precum și disponibilitatea unor surse adecvate de informații și costurile aferente.

Negocierile privind defalcările suplimentare, care pot fi necesare pentru aplicarea articolelor 4-7, sunt inițiate înainte de 20 august 2009. Primul an de referință pentru aplicarea defalcărilor suplimentare este, cel mai devreme, 2010.

Articolul 9

Surse de informații și standarde de calitate

(1) Statisticile se bazează pe următoarele surse de informații, în funcție de disponibilitatea lor în statul membru și în conformitate cu legislația și practicile naționale:

- (a) înregistrări ale acțiunilor administrative și judiciare;
- (b) registre privind acțiunile administrative;

- (c) registre ale populației de persoane și ale unui anumit subgrup din populația în cauză;
- (d) recensăminte;
- (e) anchete prin sondaj;
- (f) alte surse adecvate.

În cadrul procedurii statistice, pot fi utilizate metode de estimare statistică bine documentate, bazate pe date științifice.

(2) Statele membre raportează Comisiei (Eurostat) privind sursele de informații utilizate, motivele pentru care au fost selectate sursele în cauză și efectele surselor de informații selectate asupra calității statisticilor și asupra metodelor de estimare utilizate și informează Comisia (Eurostat) cu privire la modificările aduse acestora.

(3) Statele membre furnizează Comisiei (Eurostat), la cererea acesteia, toate informațiile necesare pentru evaluarea calității, a comparabilității și a integrității informațiilor statistice.

(4) Statele membre informează de îndată Comisia (Eurostat) cu privire la revizuirile și corecțiile aduse statisticilor furnizate în temeiul prezentului regulament, precum și cu privire la orice modificări ale metodelor și surselor de informații utilizate.

(5) Măsurile privind stabilirea formatelor adecvate pentru transmiterea datelor se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 11 alineatul (2).

Articolul 10

Măsurile de punere în aplicare

(1) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentului regulament de stabilire a normelor privind formatele adecvate pentru transmiterea datelor, în conformitate cu articolul 9, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 11 alineatul (2).

(2) Măsurile următoare, necesare pentru punerea în aplicare a prezentului regulament și destinate să modifice elemente neesențiale, printre altele completându-l, sunt adoptate în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 11 alineatul (3):

- (a) actualizarea definițiilor prevăzute la articolul 2 alineatul (1);

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasburg, 11 iulie 2007.

Pentru Parlamentul European
Președintele
H.-G. PÖTTERING

- (b) stabilirea categoriilor de grupuri de țări de naștere, grupuri de țări de reședință anterioară sau viitoare și grupuri de cetățenii în conformitate cu articolul 3 alineatul (1);
- (c) stabilirea categoriilor de motive pentru emiterea permiselor în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) litera (a);
- (d) stabilirea defalcărilor suplimentare și a nivelurilor de defalcare de aplicat variabilelor, în conformitate cu articolul 8;
- (e) stabilirea normelor privind standardele de acuratețe și de calitate.

Articolul 11

Comitetul

(1) În adoptarea măsurilor de punere în aplicare, Comisia este asistată de Comitetul pentru programul statistic, instituit prin Decizia 89/382/CEE, Euratom.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8.

Perioada prevăzută la articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE se stabilește la trei luni.

(3) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8.

Articolul 12

Raport

Până la 20 august 2012 și, ulterior, din trei în trei ani, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind statisticile compilate în temeiul prezentului regulament și calitatea acestora.

Articolul 13

Abrogare

Regulamentul (CEE) nr. 311/76 se abrogă.

Articolul 14

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Pentru Consiliu
Președintele
M. LOBO ANTUNES

**REGULAMENTUL (CE) NR. 863/2007 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI
din 11 iulie 2007**

**de stabilire a unui mecanism de creare a echipelor de intervenție rapidă la frontieră și de modificare
a Regulamentului (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului în ceea ce privește acest mecanism și de
reglementare a sarcinilor și a competențelor agenților invitați**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 62 punctul 2 litera (a) și articolul 66,

având în vedere propunerea Comisiei,

după consultarea Comitetului Economic și Social European,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽¹⁾,

întrucât:

- (1) La 26 octombrie 2004, Consiliul a adoptat Regulamentul (CE) nr. 2007/2004 ⁽²⁾ de instituire a Agenției Europene pentru Gestionarea Cooperării Operaționale la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene („Agenția”).
- (2) Un stat membru care se confruntă cu circumstanțe care fac necesară o asistență tehnică și operativă sporită la frontierele sale externe poate, fără a aduce atingere articolului 64 alineatul (2) din tratat și în conformitate cu articolele 7 și 8 din Regulamentul (CE) nr. 2007/2004, să solicite o astfel de asistență din partea Agenției sub formă de coordonare, în cazul în care sunt implicate alte state membre.
- (3) Gestionarea eficientă a frontierelor externe prin intermediul activităților de control și de supraveghere contribuie la combaterea imigrației ilegale și a traficului de persoane, precum și la prevenirea oricărei amenințări la adresa siguranței interne, a ordinii publice, a sănătății publice și a relațiilor internaționale ale statelor membre. Controlul la frontieră este nu numai în interesul statului membru la ale cărui frontiere externe este efectuat, ci și în interesul tuturor statelor membre care au renunțat la controlul la frontierele interne.
- (4) Responsabilitatea pentru controlul frontierelor externe revine statelor membre. Ținând seama de situațiile critice cu care statele membre se confruntă din când în când la frontierele lor externe, în special sosirea, la unele puncte ale frontierelor externe, a unui număr mare de resortisanți din țări terțe care încearcă să intre ilegal pe teritoriul statelor membre, ar putea fi necesar să se acorde asistență statelor membre, furnizându-le resurse adecvate și suficiente, în special în materie de personal.

(5) Posibilitățile actuale de furnizare a unei asistențe practice eficiente privind controlul persoanelor la frontierele externe și supravegherea frontierelor externe la nivel european nu sunt considerate suficiente, în special în cazurile în care statele membre se confruntă cu sosirea unui număr mare de resortisanți din țări terțe care încearcă să intre ilegal pe teritoriul statelor membre.

(6) Un stat membru ar trebui, în consecință, să aibă posibilitatea de a solicita detașarea pe teritoriul său, în cadrul Agenției, a unor echipe de intervenție rapidă la frontieră, care să aibă în componență experți special instruiți, provenind din alte state membre, pentru a oferi temporar asistență agenților săi de poliție de frontieră naționali. Detașarea echipelor de intervenție rapidă la frontieră va contribui la sporirea solidarității și a asistenței reciproce dintre statele membre.

(7) Detașarea echipelor de intervenție rapidă la frontieră pentru a furniza sprijin pe o perioadă determinată ar trebui să aibă loc în situații de presiune excepțională și urgentă. Asemenea situații ar apărea atunci când un stat membru ar fi confruntat cu un aflus masiv de resortisanți ai unor țări terțe care încearcă să intre în mod ilegal pe teritoriul său, ceea ce necesită o acțiune imediată, iar detașarea unei echipe de intervenție rapidă la frontieră ar contribui la realizarea unei acțiuni eficiente. Echipele de intervenție rapidă la frontieră nu au menirea de a furniza asistență pe termen lung.

(8) Echipele de intervenție rapidă la frontieră vor depinde de atribuțiile planificate, disponibilitate și frecvența detașărilor. Pentru a asigura funcționarea eficientă a echipelor de intervenție rapidă la frontieră, statele membre ar trebui să pună la dispoziție un număr corespunzător de agenți de poliție de frontieră („rezerva de intervenție rapidă”), care să reflecte mai ales specializarea și amploarea propriilor structuri de poliție de frontieră. Statele membre ar trebui să creeze, prin urmare, rezerve naționale de experți pentru a spori eficacitatea prezentului regulament. Agenția ar trebui să ia în considerare diferențele de mărime între statele membre, precum și specializările tehnice ale structurilor lor de poliție de frontieră.

(9) Bunele practici ale multor state membre demonstrează că o cunoaștere a profilurilor agenților de poliție de frontieră disponibili (în ceea ce privește aptitudinile și calificările acestora), înainte de desfășurarea operațiunilor, contribuie în mod semnificativ la planificarea și derularea eficientă a acestora. Agenția ar trebui, prin urmare, să determine profilurile și numărul global de agenți de poliție de frontieră care ar trebui incluși în cadrul echipelor de intervenție rapidă la frontieră.

⁽¹⁾ Avizul Parlamentului European din 26 aprilie 2007 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 12 iunie 2007.

⁽²⁾ JO L 349, 25.11.2004, p. 1.

- (10) Ar trebui să se instituie un mecanism pentru crearea unor echipe de intervenție rapidă, care să ofere atât Agenției, cât și statelor membre suficientă flexibilitate și să asigure derularea operațiunilor la un nivel înalt de eficiență și eficacitate.
- (11) Agenția ar trebui, printre altele, să coordoneze componența, instruirea și detașarea echipelor de intervenție rapidă la frontieră. Este prin urmare necesar să se introducă noi dispoziții în Regulamentul (CE) nr. 2007/2004 cu privire la rolul Agenției în raport cu echipele respective.
- (12) Atunci când un stat membru se confruntă cu un aflux masiv de resortisanți ai unor țări terțe care încearcă să intre ilegal pe teritoriul său sau cu o altă situație excepțională care afectează în mod substanțial îndeplinirea sarcinilor naționale, acesta se poate abține de la punerea la dispoziție a agenților săi naționali de poliție de frontieră în vederea detașării.
- (13) Pentru a conlucra în mod eficient cu agenții naționali de poliție de frontieră, membrii echipelor ar trebui să poată îndeplini misiuni privind controlul persoanelor și supravegherea frontierelor externe pe perioada detașării pe teritoriul statului membru care le-a solicitat asistența.
- (14) În mod similar, eficiența acțiunilor comune coordonate de Agenție ar trebui îmbunătățită, permițând temporar agenților invitați ai altor state membre să îndeplinească misiuni privind controlul persoanelor la frontierele externe și supravegherea frontierelor externe.
- (15) Astfel, este de asemenea necesar să se introducă noi dispoziții în Regulamentul (CE) nr. 2007/2004 cu privire la sarcinile și competențele agenților invitați detașați pe teritoriul unui stat membru la cererea acestuia în cadrul Agenției.
- (16) Prezentul regulament contribuie la aplicarea corectă a Regulamentului (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) ⁽¹⁾. În acest scop, în cursul efectuării controalelor și al supravegherii la frontieră, membrii echipelor și agenții invitați nu ar trebui să facă nici o discriminare pe criterii de sex, rasă sau origine etnică, religie sau credință, handicap, vârstă sau orientare sexuală. Orice măsuri luate în îndeplinirea sarcinilor care le revin și în exercitarea competențelor lor ar trebui să fie proporționale în raport cu obiectivele urmărite de măsurile în cauză.
- (17) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special de Carta drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene. Prezentul regulament trebuie să fie pus în aplicare în conformitate cu obligațiile statelor membre în ceea ce privește protecția internațională și principiul nereturnării.
- (18) Prezentul regulament trebuie să fie pus în aplicare cu respectarea deplină a obligațiilor ce decurg din dreptul internațional al mării, în special în ceea ce privește căutarea și salvarea.
- (19) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date ⁽²⁾ se aplică prelucrării datelor cu caracter personal de către statele membre în aplicarea prezentului regulament.
- (20) În ceea ce privește Islanda și Norvegia, prezentul regulament reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei în ceea ce privește asocierea acestora din urmă în vederea punerii în aplicare, a asigurării respectării și a dezvoltării acquis-ului Schengen ⁽³⁾ care se încadrează în domeniul prevăzut la articolul 1 punctul A din Decizia 1999/437/CE a Consiliului ⁽⁴⁾ privind anumite modalități de aplicare a respectivului acord.
- (21) În ceea ce privește Elveția, prezentul regulament reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Acordului semnat între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la transpunerea, punerea în aplicare și dezvoltarea acquis-ului Schengen, care se încadrează în domeniul prevăzut la articolul 1 punctul A din Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 4 alineatul (1) din Deciziile 2004/849/CE ⁽⁵⁾ și 2004/860/CE ⁽⁶⁾ ale Consiliului.

⁽¹⁾ JO L 105, 13.4.2006, p. 1.

⁽²⁾ JO L 281, 23.11.1995, p. 31. Directivă, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003 (JO L 284, 31.10.2003, p. 1).

⁽³⁾ JO L 176, 10.7.1999, p. 36.

⁽⁴⁾ JO L 176, 10.7.1999, p. 31.

⁽⁵⁾ Decizia 2004/849/CE a Consiliului din 25 octombrie 2004 privind semnarea, în numele Uniunii Europene, și aplicarea provizorie a anumitor dispoziții ale Acordului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la transpunerea, punerea în aplicare și dezvoltarea acquis-ului Schengen (JO L 368, 15.12.2004, p. 26).

⁽⁶⁾ Decizia 2004/860/CE a Consiliului referitoare la semnarea, în numele Comunității Europene, și la aplicarea provizorie a anumitor dispoziții ale Acordului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, asigurarea respectării și dezvoltarea acquis-ului Schengen (JO L 370, 17.12.2004, p. 78).

- (22) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, care, prin urmare, nu este obligatoriu pentru aceasta și nu i se aplică. Dat fiind că prezentul regulament se întemeiază pe acquis-ul Schengen în temeiul dispozițiilor prevăzute în partea a treia titlul IV din Tratatul de instituire a Comunității Europene, Danemarca ar trebui, în conformitate cu articolul 5 din respectivul protocol, să decidă, în termen de șase luni de la data adoptării prezentului regulament, dacă îl transpune sau nu în legislația sa internă.
- (23) Prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Regatul Unit nu participă, în conformitate cu Decizia 2000/365/CE a Consiliului din 29 mai 2000 privind solicitarea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen ⁽¹⁾. În consecință, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentului regulament, care nu este obligatoriu pentru acesta și nu i se aplică.
- (24) Prezentul regulament constituie o dezvoltare a acquis-ului Schengen la care Irlanda nu participă, în conformitate cu Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind solicitarea Irlandei de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen ⁽²⁾. În consecință, Irlanda nu participă la adoptarea prezentului regulament, care nu este obligatoriu pentru aceasta și nu i se aplică.
- (25) Dispozițiile articolului 6 alineatele (8) și (9) din prezentul regulament constituie, în măsura în care se referă la accesul la Sistemul de Informații Schengen, dispoziții care se întemeiază pe acquis-ul Schengen sau care se raportează la acesta în sensul articolului 3 alineatul (2) din Actul de aderare din 2003 și al articolului 4 alineatul (2) din Actul de aderare din 2005,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Obiect

(1) Prezentul regulament instituie un mecanism în scopul acordării de asistență operativă rapidă pentru o perioadă limitată de timp, sub forma unor echipe de intervenție rapidă la frontieră (denumite în continuare „echipe”), unui stat membru solicitant și care se confruntă cu situații de presiune urgentă și excepțională, în special în cazul sosirii, la puncte ale frontierelor externe, a unui număr mare de resortisanți ai unor țări terțe care încearcă să intre ilegal pe teritoriul respectivului stat membru. Prezentul regulament stabilește de asemenea sarcinile care urmează a fi îndeplinite și competențele care urmează a fi exercitate de către membrii echipelor pe durata operațiunilor care au loc într-un stat membru diferit de statul lor de origine.

⁽¹⁾ JO L 131, 1.6.2000, p. 43.

⁽²⁾ JO L 64, 7.3.2002, p. 20.

(2) Prezentul regulament modifică Regulamentul (CE) nr. 2007/2004 ca urmare a instituirii mecanismului menționat la alineatul (1) și în vederea definirii sarcinilor care urmează a fi îndeplinite și a competențelor care urmează a fi exercitate de către agenții de poliție de frontieră din statele membre care participă la operațiuni comune și la proiecte pilot într-un alt stat membru.

(3) Asistența tehnică necesară se acordă unui stat membru solicitant în conformitate cu articolele 7 și 8 din Regulamentul (CE) nr. 2007/2004.

Articolul 2

Domeniul de aplicare

Prezentul regulament se aplică fără a aduce atingere drepturilor refugiaților și ale persoanelor care solicită protecție internațională, în special în materie de nereturnare.

CAPITOLUL I

ECHIPELE DE INTERVENȚIE RAPIDĂ LA FRONTIERĂ

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „Agenția” înseamnă Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operaționale la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene;
2. „membri ai echipelor” înseamnă agenți de poliție de frontieră ai statelor membre care fac parte din echipele de intervenție rapidă la frontieră, alții decât cei aparținând statului membru gazdă;
3. „stat membru solicitant” înseamnă un stat membru ale cărui autorități competente solicită Agenției detașarea echipelor de intervenție rapidă la frontieră pe teritoriul său;
4. „stat membru gazdă” înseamnă un stat membru pe teritoriul căruia are loc o detașare a unei echipe de intervenție rapidă la frontieră;
5. „stat membru de origine” înseamnă statul membru al cărui agent de poliție de frontieră este un membru al echipei.

Articolul 4

Componența și detașarea echipelor de intervenție rapidă la frontieră

(1) Componența echipelor este stabilită de Agenție, în conformitate cu articolul 8b din Regulamentul (CE) nr. 2007/2004, astfel cum este modificat prin prezentul regulament. Detașarea acestora intră sub incidența articolului 8d din regulamentul respectiv.

(2) La propunerea directorului executiv al Agenției, consiliul de administrație al Agenției decide, cu o majoritate de trei pătrimi, cu privire la profilurile și numărul total de agenți de poliție de frontieră care urmează a fi puși la dispoziția echipelor (rezerva de intervenție rapidă). Aceeași procedură se aplică și în ceea ce privește eventualele schimbări ulterioare ale profilurilor și ale numărului total de polițiști de frontieră din cadrul rezervei de intervenție rapidă. Statele membre contribuie la rezerva de intervenție rapidă prin intermediul unei rezerve de experți naționali, constituită în funcție de diferitele profiluri definite, desemnând agenți de poliție de frontieră care să corespundă profilurilor solicitate.

(3) La cererea Agenției, statele membre pun la dispoziție, în vederea detașării, agenții de poliție de frontieră, cu excepția cazului în care acestea se confruntă cu o situație care afectează în mod grav executarea sarcinilor naționale. Autonomia statului membru de origine în legătură cu selecția personalului și durata detașării acestuia nu este afectată.

(4) Costurile legate de activitățile prevăzute la alineatul (1) sunt suportate de Agenție în conformitate cu articolul 8h din Regulamentul (CE) nr. 2007/2004.

Articolul 5

Instrucțiuni adresate echipelor de intervenție rapidă la frontieră

(1) Pe durata detașării echipelor, instrucțiunile adresate echipelor sunt emise de statul membru gazdă, în conformitate cu planul operativ la care se face referire la articolul 8e din Regulamentul (CE) nr. 2007/2004.

(2) În conformitate cu articolul 8g din Regulamentul (CE) nr. 2007/2004, Agenția poate comunica statului membru gazdă, prin intermediul ofițerului său coordonator, opiniile sale cu privire la aceste instrucțiuni. În acest caz, statul membru gazdă ia în considerare respectivele opinii.

(3) În conformitate cu articolul 8g din Regulamentul (CE) nr. 2007/2004, statul membru gazdă acordă tot sprijinul necesar ofițerului coordonator, inclusiv un acces nelimitat la echipe pe întreaga durată a detașării.

Articolul 6

Sarcinile și competențele membrilor echipelor

(1) Membrii echipelor au capacitatea de a îndeplini toate sarcinile și de a exercita toate competențele legate de activitățile de control la frontieră sau de supraveghere a frontierelor, care sunt în conformitate cu prevederile Regulamentului (CE) nr. 562/2006 și care sunt necesare în vederea realizării obiectivelor respectivului regulament. Detaliile referitoare la fiecare detașare sunt specificate în planul operativ corespunzător respectivei detașări, în conformitate cu articolul 8e din Regulamentul (CE) nr. 2007/2004.

(2) Membrii echipelor au obligația de a respecta pe deplin demnitatea umană în îndeplinirea sarcinilor care le revin și în exercitarea competențelor lor. Orice măsuri luate în îndeplinirea sarcinilor care le revin și în exercitarea competențelor lor trebuie să fie proporționale cu obiectivele urmărite de măsurile respectivelor. În îndeplinirea sarcinilor care le revin și în exercitarea competențelor lor, membrii echipelor nu fac nici o discriminare pe criterii de sex, rasă sau origine etnică, religie sau credință, handicap, vârstă sau orientare sexuală.

(3) Membrii echipelor pot îndeplini sarcini și exercita competențe numai în baza instrucțiunilor primite din partea agenților de poliție de frontieră din statul membru gazdă și, ca regulă generală, în prezența acestora din urmă.

(4) Membrii echipelor poartă uniforme proprii pe durata îndeplinirii sarcinilor care le revin și a exercitării competențelor lor. Aceștia vor purta pe uniforme o brasardă albastră cu însemnele Uniunii Europene și ale Agenției, pe baza căreia sunt identificați ca participanți la o misiune a echipelor. În scopul identificării lor de către autoritățile naționale și cetățenii statului membru gazdă, membrii echipelor poartă asupra lor în orice moment un document de acreditare, în conformitate cu articolul 8, pe care îl prezintă la cerere.

(5) Pe durata îndeplinirii sarcinilor care le revin și a exercitării competențelor lor, membrii echipelor pot purta asupra lor arme de serviciu, muniție și echipament, în baza autorizației primite în conformitate cu legislația națională a statului membru de origine. Cu toate acestea, statul membru gazdă poate interzice portul anumitor arme de serviciu, muniții și echipamente, în măsura în care propria sa legislație conține aceleași dispoziții pentru propria sa agenție de poliție de frontieră. Statul membru gazdă informează Agenția, înaintea detașării echipelor, cu privire la armele de serviciu, muniția și echipamentele permise, precum și cu privire la condițiile de utilizare a acestora. Agenția pune aceste informații la dispoziția tuturor statelor membre care participă la detașare.

(6) Pe durata îndeplinirii sarcinilor care le revin și a exercitării competențelor lor, membrii echipelor sunt autorizați să facă uz de forță, aceasta implicând și permisiunea de a recurge la armele de serviciu, muniția și echipamentul din dotare, cu acordul statului membru de origine și al statului membru gazdă, în prezența agenților de poliție de frontieră ai statului membru gazdă și în conformitate cu legislația națională a acestuia.

(7) Prin derogare de la alineatul (6), armele de serviciu, muniția și echipamentul pot fi folosite în cazuri de legitimă autoapărare și în cazuri de legitimă apărare a membrilor echipelor sau a altor persoane, în conformitate cu legislația națională a statului membru gazdă.

(8) În sensul prezentului regulament, statul membru gazdă poate autoriza membrii echipelor să consulte bazele sale de date naționale și bazele de date europene care sunt necesare pentru efectuarea controalelor la frontieră și pentru supravegherea frontierelor. Membrii echipelor consultă doar datele care sunt necesare în vederea îndeplinirii sarcinilor care le revin și a exercitării competențelor lor. Statele membre informează Agenția, înaintea detașării echipelor, cu privire la bazele de date naționale și europene care pot fi consultate. Agenția pune aceste informații la dispoziția tuturor statelor membre care participă la detașare.

(9) Consultarea la care se face referire la alineatul (8) se desfășoară în conformitate cu legislația comunitară și cu legislația națională a statului membru gazdă în domeniul protecției datelor.

(10) Deciziile de refuzare a intrării în conformitate cu articolul 13 din Regulamentul (CE) nr. 562/2006 sunt luate numai de către agenții de poliție de frontieră ai statului membru gazdă.

Articolul 7

Statutul, drepturile și obligațiile membrilor echipelor

(1) Membrii echipelor își păstrează calitatea de agenți ai poliției de frontieră a statului membru de origine și sunt plătiți de acesta.

(2) Agenții de poliție de frontieră care sunt puși la dispoziția rezervei de intervenție rapidă în conformitate cu articolul 4 participă la instruirea specializată relevantă pentru sarcinile și competențele acestora, precum și la exercițiile periodice organizate de Agenție în conformitate cu articolul 8c din Regulamentul (CE) nr. 2007/2004.

(3) Agenții de poliție de frontieră primesc o diurnă, care acoperă și costurile de cazare, pe durata participării lor la instruirile și exercițiile organizate de către Agenție, precum și pe durata detașării lor în conformitate cu articolul 8h din Regulamentul (CE) nr. 2007/2004.

Articolul 8

Documentul de acreditare

(1) Agenția eliberează membrilor echipelor, în cooperare cu statul membru gazdă, un document în limba oficială a statului membru gazdă și într-o altă limbă oficială a instituțiilor Uniunii Europene, care să permită identificarea lor și care să demonstreze că posesorul acestuia are dreptul de a îndeplini sarcinile și de a exercita competențele prevăzute la articolul 6 alineatul (1). Documentul cuprinde elementele următoare referitoare la membrul echipei:

- (a) numele și naționalitatea;
- (b) gradul; și
- (c) o fotografie digitală recentă.

(2) Documentul este returnat Agenției la încheierea misiunii de detașare a echipei.

Articolul 9

Legislația aplicabilă

(1) Pe durata îndeplinirii sarcinilor și a exercitării competențelor prevăzute la articolul 6 alineatul (1), membrii echipelor se conformează legislației comunitare și legislației naționale a statului membru gazdă.

(2) Pe durata îndeplinirii sarcinilor și a exercitării competențelor prevăzute la articolul 6 alineatul (1), membrilor echipelor li se aplică în continuare măsurile disciplinare din statul membru de origine.

(3) Dispozițiile specifice referitoare la portul armelor de serviciu, al muniției și al echipamentului, precum și cele referitoare la folosirea forței sunt prevăzute la articolul 6 alineatele (5), (6) și (7).

(4) Dispozițiile specifice referitoare la răspunderea civilă și la răspunderea penală sunt prevăzute la articolele 10 și, respectiv, 11.

Articolul 10

Răspunderea civilă

(1) În cazul în care membrii echipelor operează într-un stat membru gazdă, statul membru respectiv este responsabil, în conformitate cu legislația sa națională, pentru orice daune cauzate de aceștia în cadrul operațiunilor lor.

(2) În cazul în care aceste daune sunt cauzate din neglijență gravă sau în mod intenționat, statul membru gazdă poate contacta statul membru de origine pentru ca acesta să îi ramburseze sumele plătite victimelor sau persoanelor îndreptățite în numele acestora.

(3) Fără a aduce atingere exercitării drepturilor sale față de terți, fiecare stat membru renunță la recursul împotriva statului membru gazdă sau împotriva oricărui alt stat membru pentru daunele pe care le-a suportat, cu excepția cazului în care daunele au fost cauzate din neglijență gravă sau în mod intenționat.

(4) Orice litigiu între statele membre în legătură cu aplicarea alineatelor (2) și (3) care nu poate fi soluționat prin negocieri între acestea este înaintat de către statele membre Curții de Justiție a Comunităților Europene în conformitate cu articolul 239 din tratat.

(5) Fără a aduce atingere exercitării drepturilor sale față de terți, Agenția suportă costurile aferente daunelor cauzate echipamentelor Agenției în timpul desfășurării misiunii, cu excepția cazului în care daunele au fost cauzate din neglijență gravă sau în mod intenționat.

Articolul 11

Răspunderea penală

Pe durata detașării echipelor, membrii echipelor sunt tratați în același mod ca și agenții statului membru gazdă în legătură cu eventualele infracțiuni penale care ar putea fi comise împotriva acestora sau de către aceștia.

CAPITOLUL II

MODIFICĂRI LA REGULAMENTUL (CE) NR. 2007/2004

Articolul 12

Modificări

Regulamentul (CE) nr. 2007/2004 se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 alineatul (4) se elimină.
2. Se introduce următorul articol:

„Articolul 1a

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. «frontierele externe ale statelor membre» înseamnă frontierele terestre și maritime ale statelor membre, precum și aeroporturile și porturile acestora, cărora li se aplică dispozițiile dreptului comunitar privind trecerea frontierelor externe de către persoane;
 2. «stat membru gazdă» înseamnă un stat membru pe teritoriul căruia are loc o detașare a unor echipe de intervenție rapidă la frontieră, o operațiune comună sau un proiect pilot;
 3. «stat membru de origine» înseamnă statul membru al cărui agent de poliție de frontieră este un membru al echipei sau un agent invitat;
 4. «membri ai echipelor» înseamnă agenți de poliție de frontieră ai statelor membre care fac parte din echipa de intervenție rapidă la frontieră, alții decât cei aparținând statului membru gazdă;
 5. «stat membru solicitant» înseamnă un stat membru al cărui autorități competente solicită Agenției detașarea echipelor de intervenție rapidă la frontieră pe teritoriul său;
 6. «agenți invitați» înseamnă agenți ai serviciilor de poliție de frontieră ale altor state membre decât statul membru gazdă care participă în operațiuni comune sau proiecte pilot.”
3. La articolul 2 alineatul (1), se adaugă următoarea literă:

„(g) detașează echipe de intervenție rapidă la frontieră în statele membre în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 863/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 de stabilire a unui mecanism de creare a echipelor de intervenție rapidă la frontieră și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului în ceea ce privește acest mecanism și de reglementare a sarcinilor și a competențelor agenților invitați (*).

(*) JO L 199, 31.7.2007, p. 30.”

4. La articolul 8, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Agenția poate achiziționa echipament tehnic pentru controlul la frontieră și pentru supravegherea frontierelor externe, care urmează să fie utilizat de experții săi și în cadrul echipelor de intervenție rapidă la frontieră pe durata detașării acestora.”

5. Se inserează următoarele articole:

„Articolul 8a

Echipele de intervenție rapidă la frontieră

La cererea unui stat membru care se confruntă cu situații de presiune urgentă și excepțională, în special în cazul sosirii, la puncte ale frontierelor externe, a unui număr mare de resortisanți ai unor țări terțe care încearcă să intre ilegal pe teritoriul respectivului stat membru, Agenția poate detașa, pe o perioadă limitată, pe teritoriul statului membru solicitant, una sau mai multe echipe de intervenție rapidă la frontieră (denumite în continuare «echipele»), pentru misiuni cu o durată corespunzătoare, în conformitate cu articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 863/2007.

Articolul 8b

Componența echipelor

(1) În cazul în care se confruntă cu o situație de tipul celei prevăzute la articolul 8a, statele membre comunică imediat, la cererea Agenției, numărul, numele și profilurile agenților de poliție de frontieră din rezerva lor națională pe care îi pot pune la dispoziție în termen de cinci zile și care urmează să fie membri ai unei echipe. La cererea Agenției, statele membre pun la dispoziție agenții de poliție de frontieră, în vederea detașării, cu excepția cazului în care acestea se confruntă cu o situație care afectează în mod grav executarea sarcinilor naționale.

(2) La stabilirea componenței unei echipe care urmează să fie detașată, directorul executiv ține seama de circumstanțele speciale cu care se confruntă statul membru solicitant. Echipa este constituită conform planului operativ prevăzut la articolul 8e.

Articolul 8c

Instruire și exerciții

Agenția asigură pentru agenții de poliție de frontieră care fac parte din rezerva de intervenție rapidă, astfel cum aceasta este prevăzută în articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 863/2007, o instruire avansată relevantă pentru sarcinile și competențele acestora și organizează exerciții periodice pentru respectivii agenți de poliție de frontieră în conformitate cu programul de instruire avansată și de exerciții prevăzut în programul de lucru anual al Agenției.

Articolul 8d**Procedura de decizie privind detașarea echipelor**

(1) O solicitare de detașare a echipelor în conformitate cu articolul 8a include o descriere a situației, eventualele obiective și nevoile estimate în vederea detașării. Dacă este necesar, directorul executiv poate trimite experți ai Agenției pentru a evalua situația de la frontierele externe ale statului membru solicitant.

(2) Directorul executiv informează imediat consiliul de administrație cu privire la solicitarea unui stat membru de detașare a echipelor.

(3) În luarea deciziei cu privire la cererea unui stat membru, directorul executiv ia în considerare rezultatele analizelor de risc ale Agenției, precum și orice altă informație relevantă furnizată de statul membru solicitant sau de un alt stat membru.

(4) Directorul executiv ia o decizie privind cererea de detașare a echipelor cât mai curând posibil și nu mai târziu de cinci zile lucrătoare de la data primirii cererii. Directorul executiv notifică decizia sa în scris, simultan, statului membru solicitant și consiliului de administrație. Decizia precizează motivele principale pe care se întemeiază.

(5) Dacă directorul executiv decide să detașeze una sau mai multe echipe, Agenția și statul membru solicitant întocmesc imediat un plan operativ în conformitate cu articolul 8e.

(6) Imediat după convenirea planului operativ, directorul executiv informează statele membre cu privire la numărul solicitat și profilurile agenților de poliție de frontieră care urmează a fi detașați în cadrul echipelor. Aceste informații se furnizează în scris punctelor de contact naționale desemnate în temeiul articolului 8f și includ data la care urmează să se efectueze detașarea. Acestor puncte de contact li se furnizează de asemenea o copie a planului operativ.

(7) În cazul în care directorul executiv este absent sau în imposibilitatea de a participa, deciziile legate de detașarea echipelor sunt luate de către directorul executiv adjunct.

(8) La cererea Agenției, statele membre pun la dispoziție agenții de poliție de frontieră, în vederea detașării, cu excepția cazului în care acestea se confruntă cu o situație care afectează în mod grav executarea sarcinilor naționale.

(9) Echipele sunt detașate cel târziu la cinci zile lucrătoare de la data convenirii planului operativ între directorul executiv și statul membru solicitant.

Articolul 8e**Planul operativ**

(1) Directorul executiv și statul membru solicitant convin asupra unui plan operativ care prezintă în detaliu condițiile concrete pentru detașarea echipelor. Planul operativ cuprinde următoarele:

- (a) descrierea situației, împreună cu modul de operare corespunzător detașării și obiectivele acesteia, inclusiv obiectivul operativ;
- (b) durata previzibilă a detașării echipelor;
- (c) zona de competență teritorială din statul membru solicitant, în care sunt detașate echipele;
- (d) descrierea sarcinilor și a instrucțiunilor speciale pentru membrii echipelor, inclusiv instrucțiuni referitoare la bazele de date pe care membrii echipelor sunt autorizați să le consulte și la armele de serviciu, muniția și echipamentul pe care sunt autorizați să le utilizeze în statul membru gazdă;
- (e) componența echipelor;
- (f) numele și gradele agenților de poliție de frontieră din statul membru gazdă care sunt responsabili de cooperarea cu echipele, în special ale acelor agenți de poliție de frontieră care comandă echipele pe durata detașării, precum și locul echipelor în lanțul de comandă;
- (g) echipamentul tehnic trimis împreună cu echipele în conformitate cu articolul 8.

(2) Orice modificări sau adaptări aduse planului operativ necesită acordul directorului executiv și al statului membru solicitant. O copie a planului operativ modificat sau adaptat este trimisă imediat de către Agenție statelor membre participante.

Articolul 8f**Punctul național de contact**

Statele membre desemnează un punct național de contact pentru comunicările cu Agenția privind toate chestiunile legate de echipe. Punctul național de contact este accesibil în orice moment.

Articolul 8g**Ofițerul coordonator**

(1) Directorul executiv numește unul sau mai mulți experți din personalul Agenției care urmează să fie detașat/detașați în calitate de ofițer coordonator. Directorul executiv informează statul membru gazdă cu privire la această numire.

(2) Ofițerul coordonator acționează în numele Agenției în toate aspectele legate de detașarea echipelor. În special, ofițerul coordonator:

- (a) reprezintă interfața dintre Agenție și statul membru gazdă;

- (b) reprezintă interfața dintre Agenție și membrii echipelor, acordând asistență, în numele Agenției, cu privire la toate chestiunile legate de condițiile detașării lor în cadrul echipelor;
 - (c) urmărește punerea corectă în aplicare a planului operativ;
 - (d) raportează Agenției în legătură cu toate aspectele detașării echipelor.
- (3) În conformitate cu articolul 25 alineatul (3) litera (f), directorul executiv poate autoriza ofițerul coordonator să contribuie la soluționarea eventualelor neînțelegeri privind executarea planului operativ și detașarea echipelor.
- (4) În cadrul îndeplinirii sarcinilor sale, ofițerul coordonator primește instrucțiuni doar din partea Agenției.

Articolul 8h

Costuri

- (1) Agenția acoperă integral următoarele costuri suportate de statele membre în cadrul punerii la dispoziție a agenților lor de poliție de frontieră în sensul articolelor 8a și 8c:
- (a) costurile de deplasare din statul membru de origine către statul membru gazdă și din statul membru gazdă în statul membru de origine;
 - (b) costurile de vaccinare;
 - (c) costurile legate de asigurările speciale;
 - (d) costurile legate de asistența medicală;
 - (e) diurnele, inclusiv costurile de cazare;
 - (f) costurile legate de echipamentul tehnic al Agenției.
- (2) Consiliul de administrație stabilește norme detaliate privind plata diurnei membrilor echipelor.”
6. Articolul 10 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 10

Sarcinile și competențele agenților invitați

- (1) Agenții invitați au capacitatea de a îndeplini toate sarcinile și de a exercita toate competențele legate de activitățile de control la frontieră sau de supraveghere a frontierelor, care sunt în conformitate cu prevederile Regulamentului (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) (*) și care sunt necesare în vederea realizării obiectivelor respectivului regulament.

- (2) Pe durata îndeplinirii sarcinilor și a exercitării competențelor lor, agenții invitați respectă legislația comunitară și legislația națională a statului membru gazdă.

- (3) Agenții invitați pot îndeplini sarcini și exercita competențe numai în baza instrucțiunilor primite din partea agenților de poliție de frontieră din statul membru gazdă și, ca regulă generală, în prezența acestora din urmă.

- (4) Agenții invitați poartă uniforme proprii pe durata îndeplinirii sarcinilor care le revin și a exercitării competențelor lor. Aceștia vor purta pe uniforme o brasardă albastră cu însemnele Uniunii Europene și ale Agenției, pe baza căreia sunt identificați ca participanți la o operațiune comună sau la un proiect pilot. În scopul identificării lor de către autoritățile naționale și cetățenii statului membru gazdă, agenții invitați poartă asupra lor în orice moment un document de acreditare, în conformitate cu articolul 10a, pe care îl prezintă la cerere.

- (5) Prin derogare de la alineatul (2), pe durata îndeplinirii sarcinilor care le revin și a exercitării competențelor lor, agenții invitați pot purta asupra lor arme de serviciu, muniție și echipament, în baza autorizației primite în conformitate cu legislația națională a statului membru de origine. Cu toate acestea, statul membru gazdă poate interzice portul anumitor arme de serviciu, muniții și echipamente, în măsura în care legislația sa conține aceleași dispoziții pentru propria sa agenți de poliție de frontieră. Statul membru gazdă informează Agenția, înaintea detașării agenților invitați, cu privire la armele de serviciu, muniția și echipamentele permise, precum și cu privire la condițiile de utilizare a acestora. Agenția pune aceste informații la dispoziția statelor membre.

- (6) Prin derogare de la alineatul (2), pe durata îndeplinirii sarcinilor care le revin și a exercitării competențelor lor, agenții invitați sunt autorizați să facă uz de forță, aceasta implicând și permisiunea de a recurge la armele de serviciu, muniția și echipamentul din dotare, cu acordul statului membru de origine și al statului membru gazdă, în prezența agenților de poliție de frontieră ai statului membru gazdă și în conformitate cu legislația națională a statului membru gazdă.

- (7) Prin derogare de la alineatul (6), armele de serviciu, muniția și echipamentul pot fi folosite în cazuri de legitimă autoapărare și în cazuri de legitimă apărare a agenților invitați sau a altor persoane, în conformitate cu legislația națională a statului membru gazdă.

- (8) În sensul prezentului regulament, statul membru gazdă îi poate autoriza pe agenții invitați să consulte bazele sale de date naționale și bazele de date europene care sunt necesare pentru efectuarea controalelor la frontieră și pentru supravegherea frontierelor. Agenții invitați consultă doar datele care sunt necesare în vederea îndeplinirii sarcinilor care le revin și a exercitării competențelor lor. Statul membru gazdă informează Agenția, înaintea detașării agenților invitați, cu privire la bazele de date naționale și europene care pot fi consultate. Agenția pune aceste informații la dispoziția tuturor statelor membre care participă la detașare.

- (9) Consultarea la care se face referire la alineatul (8) se desfășoară în conformitate cu legislația comunitară și cu legislația națională a statului membru gazdă în domeniul protecției datelor.

(10) Deciziile de refuzare a intrării în conformitate cu articolul 13 din Regulamentul (CE) nr. 562/2006 sunt luate doar de către agenții de poliție de frontieră ai statului membru gazdă.

Articolul 10a

Documentul de acreditare

(1) Agenția emite, în cooperare cu statul membru gazdă, un document în limba oficială a statului membru gazdă și într-o altă limbă oficială a instituțiilor Uniunii Europene pentru agenții invitați, care să permită identificarea lor și care să demonstreze că posesorul acestuia are dreptul de a îndeplini sarcinile și a exercita competențele prevăzute la articolul 10 alineatul (1). Documentul cuprinde următoarele date referitoare la agentul invitat:

- (a) numele și naționalitatea;
- (b) gradul; și
- (c) o fotografie digitală recentă.

(2) Documentul este înapoiat Agenției la încheierea operațiunii comune sau a proiectului pilot.

Articolul 10b

Răspunderea civilă

(1) În cazul în care agenții invitați operează într-un stat membru gazdă, statul membru respectiv este responsabil, în conformitate cu legislația sa națională, pentru orice daune cauzate de aceștia în cadrul operațiunilor la care participă.

(2) În cazul în care aceste daune sunt cauzate din neglijență gravă sau în mod intenționat, statul membru gazdă poate contacta statul membru de origine pentru ca acesta să îi ramburseze sumele plătite victimelor sau persoanelor îndreptățite în numele acestora.

(3) Fără a aduce atingere exercitării drepturilor sale față de terți, fiecare stat membru renunță la recursul împotriva statului membru gazdă sau împotriva oricărui alt stat membru privind daunele pe care le-a suportat, cu excepția cazului în care daunele au fost cauzate din neglijență gravă sau în mod intenționat.

(4) Orice litigiu între statele membre în legătură cu aplicarea alineatelor (2) și (3) care nu poate fi soluționat prin negocieri între acestea este înaintat de către statele membre Curții de Justiție a Comunităților Europene în conformitate cu articolul 239 din tratat.

(5) Fără a aduce atingere exercitării drepturilor sale față de terți, Agenția suportă costurile aferente daunelor cauzate echipamentelor Agenției în timpul desfășurării misiunii, cu excepția cazului în care daunele au fost cauzate din neglijență gravă sau în mod intenționat.

Articolul 10c

Răspunderea penală

Pe durata desfășurării unei operațiuni comune sau a unui proiect pilot, agenții invitați sunt tratați în același mod ca și agenții statului membru gazdă în legătură cu eventualele infracțiuni penale care ar putea fi comise împotriva acestora sau de către aceștia.

(*) JO L 105, 13.4.2006, p. 1.”

CAPITOLUL III

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 13

Evaluarea

Comisia evaluează punerea în aplicare a prezentului regulament după un an de la intrarea sa în vigoare și prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport însoțit, după caz, de propuneri de modificare a prezentului regulament.

Articolul 14

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu Tratatul de instituire a Comunității Europene.

Adoptat la Strasburg, 11 iulie 2007.

Pentru Parlamentul European
Președintele
H.-G. PÖTTERING

Pentru Consiliu
Președintele
M. LOBO ANTUNES

ANEXĂ

Declarația Parlamentului European, a Consiliului și a Comisiei

Parlamentul European, Consiliul și Comisia subliniază faptul că, în cazul unei situații de presiune urgentă și excepțională la granițele externe, care necesită intervenția unei echipe de intervenție rapidă la frontieră, și al unei eventuale insuficiențe de mijloace financiare în cadrul bugetului Agenției Europene pentru Gestionarea Cooperării Operaționale la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene (FRONTEX) pentru a realiza acest lucru, trebuie analizate toate posibilitățile de asigurare a finanțării. Comisia verifică de urgență dacă este posibilă o redistribuire a fondurilor. În cazul în care se dovedește necesară o decizie a autorității bugetare, Comisia inițiază o procedură în conformitate cu dispozițiile Regulamentului financiar, respectiv articolele 23 și 24, pentru a permite luarea unei decizii prompte de către cele două instituții care reprezintă autoritatea bugetară cu privire la modalitățile de asigurare a unei finanțări suplimentare care să facă posibilă detașarea de către FRONTEX a unei echipe de intervenție rapidă la frontieră. Autoritatea bugetară se angajează să acționeze în cel mai scurt timp posibil, având în vedere urgența situației.

REGULAMENTUL (CE) NR. 864/2007 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 11 iulie 2007

privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale („Roma II”)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 61 litera (c) și articolul 67,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,hotărând în conformitate cu procedura prevăzută în articolul 251 din tratat ⁽²⁾ având în vedere textul comun adoptat de Comitetul de conciliere la 25 iunie 2007,

întrucât:

- (1) Comunitatea și-a stabilit obiectivul de a menține și de a dezvolta un spațiu de libertate, securitate și justiție. Pentru stabilirea progresivă a unui astfel de spațiu, Comunitatea trebuie să adopte măsuri cu impact transfrontalier privind cooperarea judiciară în materie civilă, în măsura necesară asigurării unei bune funcționări a pieței interne.
- (2) Conform articolului 65 litera (b) din tratat, aceste măsuri trebuie să le includă și pe cele care promovează compatibilitatea normelor privind conflictul de legi și de competențe, aplicabile în statele membre.
- (3) Consiliul European întrunit la Tampere la 15 și 16 octombrie 1999 a susținut principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești și a altor hotărâri ale autorităților judiciare, ca fundament al cooperării judiciare în materie civilă, și a invitat Consiliul și Comisia să adopte un program de măsuri în vederea punerii în aplicare a principiului recunoașterii reciproce.
- (4) La 30 noiembrie 2000, Consiliul a adoptat un program de măsuri comun al Comisiei și al Consiliului, destinat punerii în aplicare a principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor în materie civilă și comercială ⁽³⁾. Programul descrie măsurile privind armonizarea normelor care reglementează conflictul de legi ca facilitând recunoașterea reciprocă a hotărârilor.

(5) Programul de la Haga ⁽⁴⁾, adoptat de Consiliul European la 5 noiembrie 2004, a solicitat să se continue în mod activ lucrările privind normele care reglementează conflictul de legi privind obligațiile necontractuale („Roma II”).

(6) Pentru buna funcționare a pieței interne este necesar ca normele statelor membre care reglementează conflictul de legi să desemneze aceeași lege națională, indiferent de țara căreia îi aparține instanța în fața căreia a fost depusă acțiunea, în scopul îmbunătățirii previzibilității rezultatului litigiilor, a certitudinii privind dreptul aplicabil și a liberei circulații a hotărârilor.

(7) Domeniul de aplicare material și dispozițiile prezentului regulament ar trebui să fie conforme cu Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială ⁽⁵⁾ („Bruxelles I”) și instrumentele privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale.

(8) Prezentul regulament se aplică indiferent de natura instanței sesizate.

(9) Reclamațiile rezultând din *acta iure imperii* ar trebui să includă reclamațiile împotriva funcționarilor care acționează în numele statului și răspunderea pentru actele emise de autoritățile publice, inclusiv răspunderea persoanelor numite în funcții de demnitate publică. În consecință, aceste cazuri ar trebui excluse din domeniul de aplicare al prezentului regulament.

(10) Relațiile de rudenie includ filiația, căsătoria, afinii și rudele colaterale. Relațiile ale căror efecte sunt comparabile cu cele ale căsătoriei și ale altor relații de rudenie, menționate la articolul 1 alineatul (2), trebuie interpretate în conformitate cu legislația statului membru în care este sesizată instanța.

(11) Conceptul de obligație necontractuală diferă de la un stat membru la altul. În consecință, în sensul prezentului regulament, obligația necontractuală trebuie înțeleasă ca un concept autonom. Normele privind conflictul de legi conținute în prezentul regulament ar trebui să reglementeze, de asemenea, obligațiile necontractuale rezultate din răspunderea obiectivă.

(12) Legea aplicabilă ar trebui să reglementeze de asemenea situația persoanelor care răspund delictual.

⁽¹⁾ JO C 241, 28.9.2004, p. 1.

⁽²⁾ Avizul Parlamentului European din 6 iulie 2005 (JO C 157 E, 6.7.2006, p. 371), Poziția comună a Consiliului din 25 septembrie 2006 (JO C 289 E, 28.11.2006, p. 68) și Poziția Parlamentului European din 18 ianuarie 2007 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Rezoluția legislativă a Parlamentului European din 10 iulie 2007 și Decizia Consiliului din 28 iunie 2007.

⁽³⁾ JO C 12, 15.1.2001, p. 1.

⁽⁴⁾ JO C 53, 3.3.2005, p. 1.

⁽⁵⁾ JO L 12, 16.1.2001, p. 1. Regulament, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1791/2006 (JO L 363, 20.12.2006, p. 1).

- (13) Aplicarea unor norme uniforme, indiferent de legea desemnată, poate evita riscul de a se produce denaturări ale concurenței între justițiabili la nivel comunitar.
- (14) Cerința de a asigura securitatea juridică și necesitatea de a face dreptate în cazuri individuale reprezintă elemente esențiale ale unui spațiu de justiție. Prezentul regulament prevede punctele de legătură considerate a fi cele mai potrivite pentru a atinge aceste obiective. Prin urmare, prezentul regulament prevede o normă generală dar și norme speciale, iar în anumite cazuri, o „clauză derogatorie” care permite o excepție de la aceste norme atunci când este clar din toate circumstanțele cazului că fapta ilicită are în mod evident o legătură mai puternică cu o altă țară. Acest set de norme creează astfel un cadru flexibil al normelor privind conflictul de legi. De asemenea, acesta permite instanței sesizate să trateze fiecare cauză în parte în mod corespunzător.
- (15) Principiul *lex loci delicti commissi* reprezintă soluția de bază privind obligațiile necontractuale în cvasi-totalitatea statelor membre, dar există diferențe în ceea ce privește punerea în practică a principiului, în cazul în care punctele de legătură în cauză provin din mai multe țări. Această situație produce insecuritate în ceea ce privește legea aplicabilă.
- (16) Normele uniforme ar trebui să sporească previzibilitatea hotărârilor judecătorești și ar asigura un echilibru rezonabil între interesele persoanei a cărei răspundere este invocată și cele ale persoanei care a suferit un prejudiciu. O legătură cu țara în care s-a produs prejudiciul direct (*lex loci damni*) creează un echilibru acceptabil între interesele persoanei a cărei răspundere este invocată și cele ale persoanei care a suferit prejudiciul și reflectă în același timp abordarea modernă asupra răspunderii civile și dezvoltarea sistemelor de răspundere obiectivă.
- (17) Legea aplicabilă se stabilește în funcție de locul în care se produce prejudiciul, indiferent de țara sau țările în care ar putea apărea efectele lor indirecte. În consecință, în cazul unor vătămări corporale sau daune asupra bunurilor, țara în care se produce prejudiciul trebuie să fie țara în care s-au produs vătămarea și respectiv daunele asupra bunurilor.
- (18) Norma generală în sensul prezentului regulament ar trebui să fie *lex loci damni*, prevăzută la articolul 4 alineatul (1). Articolul 4 alineatul (2) ar trebui văzut ca o excepție de la acest principiu general, care creează o legătură particulară în cazul în care părțile își au reședința obișnuită în aceeași țară. Articolul 4 alineatul (3) trebuie înțeles ca o „clauză derogatorie” de la dispozițiile articolului 4 alineatele (1) și (2), atunci când reiese clar, din toate circumstanțele cauzei, că fapta ilicită are în mod evident legături mai strânse cu o altă țară.
- (19) Ar trebui elaborate norme specifice pentru anumite fapte ilicite în cazul în care nu se poate obține un echilibru acceptabil între interesele aflate în joc prin aplicarea normei generale.
- (20) Norma de conflict de legi în materie de răspundere pentru produse defectuoase ar trebui să îndeplinească obiectivele de împărțire echitabilă a riscurilor inerente unei societăți moderne de înaltă tehnologie, de protejare a sănătății consumatorilor, de stimulare a inovațiilor, de asigurare a unei concurențe loiale și de facilitare a comerțului. Crearea unui sistem de factori interconectați „în cascadă” reprezintă, alături de clauza previzibilității, o soluție echilibrată cu privire la aceste obiective. Primul element de luat în considerare este legislația țării în care persoana care a suferit prejudiciul și-a avut reședința obișnuită în momentul producerii prejudiciului, în condițiile în care produsul a fost comercializat în țara respectivă. Celelalte elemente ale cascadei apar dacă produsul nu a fost comercializat în țara respectivă, fără a se aduce atingere articolului 4 alineatul (2) și independent de posibilitatea unei legături evident mai strânse cu o altă țară.
- (21) Norma specială prevăzută la articolul 6 nu reprezintă o excepție de la norma generală prevăzută la articolul 4 alineatul (1), ci mai degrabă o clarificare a acesteia. În materie de concurență neloyală, norma de conflict de legi trebuie să protejeze concurenții, consumatorii și publicul larg și să garanteze o funcționare corectă a economiei de piață. Legătura cu legislația țării în care sunt sau pot fi afectate relațiile concurențiale sau interesele colective ale consumatorilor permite, în general, îndeplinirea acestor obiective.
- (22) Obligațiile necontractuale care decurg din restrângeri ale concurenței, prevăzute la articolul 6 alineatul (3), ar trebui să includă încălcări atât ale dreptului național cât și ale dreptului comunitar în materie de concurență. Legea aplicabilă acestor obligații necontractuale ar trebui să fie legea țării în care piața este sau poate fi afectată. În cazul în care piața este sau poate fi afectată în mai multe țări, reclamantul ar trebui să poată alege, în anumite circumstanțe, să își întemeieze acțiunea pe legea instanței sesizate.
- (23) În sensul prezentului regulament, noțiunea de restrângere a concurenței ar trebui să includă interdicția acordurilor între întreprinderi, a deciziilor luate de asociații de întreprinderi și a practicilor concertate care au ca obiect sau ca efect împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței într-un stat membru sau pe piața internă, precum și interdicția abuzului de poziție dominantă într-un stat membru sau pe piața internă, în cazul în care astfel de acorduri, decizii, practici concertate sau abuzuri sunt interzise în temeiul articolelor 81 și 82 din tratat sau prin legislația unui stat membru
- (24) Prin noțiunea de „daună adusă mediului” ar trebui să se înțeleagă schimbarea negativă a unei resurse naturale, cum ar fi apa, aerul sau solul, deteriorarea unei funcții îndeplinite de acea resursă în beneficiul unei alte resurse naturale sau al publicului, sau deteriorarea variabilității între organisme vii.

- (25) Cu privire la prejudiciile aduse mediului, articolul 174 din tratat, care stipulează că trebuie să existe un nivel ridicat de protecție, conform principiului precauției și principiului acțiunii preventive, principiului priorității acțiunilor corective la sursă și principiului poluatorul plătește, justifică pe deplin folosirea principiului discriminării în favoarea persoanei care a suferit prejudiciul. Condițiile în care o persoană care solicită despăgubiri poate să aleagă legea aplicabilă ar trebui stabilite în conformitate cu dreptul statului membru în care este sesizată instanța.
- (26) În ceea ce privește încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală, ar trebui menținut principiul universal recunoscut al *lex loci protectionis*. În sensul prezentului regulament, noțiunea „drepturi de proprietate intelectuală” trebuie interpretată ca însemnând, de exemplu, drepturi de autor, drepturi conexe, dreptul *sui generis* la protecția bazelor de date și drepturi de proprietate industrială.
- (27) Conceptul exact de acțiune sindicală, ca de exemplu dreptul la grevă sau greva patronală, diferă de la un stat membru la altul și este reglementat de normele interne ale fiecărui stat membru. Prin urmare, prezentul regulament stabilește, ca principiu general, aplicabilitatea legii țării în care se recurge la acțiunea sindicală, cu scopul de a proteja drepturile și obligațiile lucrătorilor și ale angajatorilor.
- (28) Norma specială cu privire la acțiunea sindicală prevăzută la articolul 9 nu aduce atingere condițiilor referitoare la exercitarea acestui drept în conformitate cu legea națională și nu aduce atingere nici statutului juridic al sindicatelor sau al organizațiilor reprezentative ale lucrătorilor, astfel cum este prevăzut în legislațiile statelor membre.
- (29) Ar trebui elaborate norme speciale pentru situațiile în care prejudiciul rezultă dintr-un act care nu constituie o faptă ilicită, ca de exemplu îmbogățirea fără justă cauză, *negotiorum gestio* (gestiunea de afaceri) și *culpa in contrahendo*.
- (30) În sensul prezentului regulament, *culpa in contrahendo* este un concept autonom care nu ar trebui interpretat în mod necesar în sensul legislației naționale. Acesta ar trebui să includă nerespectarea obligației de informare și întreruperea negocierilor contractuale. Articolul 12 include numai obligațiile necontractuale care au legătură directă cu înțelegerile la care se ajunge înainte de semnarea unui contract. Aceasta înseamnă prin urmare că, dacă o persoană este vătămată corporal în timpul negocierii unui contract, ar trebui să fie aplicabile dispozițiile articolului 4 sau alte dispoziții relevante ale prezentului regulament.
- (31) Pentru a respecta principiul autonomiei părților și pentru a spori securitatea juridică, ar trebui să li se permită părților să aleagă legea aplicabilă unei obligații necontractuale. Această alegere ar trebui să fie expresă sau să reiasă cu un grad rezonabil de certitudine din circumstanțele cazului.
- Atunci când constată existența acordului, instanța trebuie să respecte intențiile părților. Părțile defavorizate ar trebui protejate prin impunerea anumitor condiții cu privire la această alegere.
- (32) Considerațiile de interes public justifică acordarea posibilității instanțelor statelor membre de a aplica, în situații excepționale, anumite excepții justificate de rațiuni de ordine publică și de anumite dispoziții imperative derogatorii. În special, aplicarea unei prevederi a legii desemnate de prezentul regulament, care ar avea efectul de a acorda daune-interese non-compensatorii excesive cu caracter exemplificativ sau punitiv, poate fi considerată ca fiind contrară ordinii publice a instanței competente, în funcție de circumstanțele cazului și de ordinea juridică a statului membru în care este sesizată instanța.
- (33) În conformitate cu reglementările naționale aplicabile pentru despăgubirile acordate victimelor accidentelor rutiere, în cazul în care accidentul are loc în alt stat decât cel în care victima își are reședința obișnuită, la cuantificarea despăgubirilor pentru vătămarile corporale instanța sesizată ar trebui să ia în considerare toate circumstanțele relevante referitoare la fiecare victimă în parte la momentul respectiv și, în special, prejudiciul real și costurile tratamentului medical și de recuperare ulterior.
- (34) Pentru a se crea un echilibru acceptabil între părți, trebuie luate în considerare în mod corespunzător normele de siguranță și comportament aplicabile în țara în care s-a comis faptul cauzator de prejudicii, chiar și în cazul în care obligația necontractuală este reglementată de legea altei țări. Noțiunea „norme de siguranță și comportament” trebuie interpretată ca făcând referire la toate reglementările care au legătură cu siguranța și comportamentul, inclusiv, de exemplu, normele privind siguranța circulației în cazul unui accident rutier.
- (35) Trebuie evitată situația în care normele privind conflictul de legi sunt dispersate sub forma mai multor instrumente și în care există diferențe între aceste norme. Cu toate acestea, prezentul regulament nu exclude posibilitatea includerii în dispozițiile dreptului comunitar a normelor care reglementează conflictul de legi privind obligațiile necontractuale, în anumite materii.
- Prezentul regulament nu trebuie să aducă atingere aplicării altor instrumente prin care se stabilesc dispoziții menite să contribuie la funcționarea corectă a pieței interne, în măsura în care acestea nu pot fi aplicate în coroborare cu legea desemnată prin normele prezentului regulament. Aplicarea dispozițiilor legii desemnate ca fiind aplicabilă în temeiul prezentului regulament nu ar trebui să restrângă libera circulație a bunurilor și serviciilor, astfel cum este reglementată de dreptul comunitar cum ar fi Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă („Directiva privind comerțul electronic”) (1).

(1) JO L 178, 17.7.2000, p. 1.

- (36) Respectarea angajamentelor internaționale asumate de statele membre impune ca prezentul regulament să nu aducă atingere convențiilor internaționale la care unul sau mai multe state membre sunt părți la momentul adoptării prezentului regulament. Pentru ca aceste norme să fie mai accesibile, Comisia ar trebui să publice lista convențiilor relevante în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* pe baza informațiilor furnizate de statele membre.
- (37) Comisia va face o propunere Parlamentului European și Consiliului cu privire la procedurile și condițiile în conformitate cu care statele membre vor putea negocia și încheia, în nume propriu, acorduri cu țări terțe, în cazuri particulare și excepționale, privind aspecte sectoriale, conținând dispoziții referitoare la legea aplicabilă obligațiilor necontractuale.
- (38) Având în vedere că obiectivul prezentului regulament nu poate fi îndeplinit în suficientă măsură de statele membre și că, prin urmare, poate fi îndeplinit mai bine la nivel comunitar, din cauza dimensiunii și efectelor prezentului regulament, Comunitatea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, așa cum este prevăzut la articolul 5 din tratat. Conform principiului proporționalității enunțat în articolul menționat anterior, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.
- (39) În conformitate cu articolul 3 din Protocolul privind poziția Regatului Unit și a Irlandei anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, Regatul Unit și Irlanda participă la adoptarea și aplicarea prezentului regulament.
- (40) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul privind poziția Danemarcei anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu este obligată de acesta și nu face obiectul aplicării sale.
- (2) Următoarele aspecte sunt excluse din domeniul de aplicare al prezentului regulament:
- (a) obligațiile necontractuale rezultate din relațiile de rudenie sau din relații care sunt considerate, în conformitate cu legea care le este aplicabilă, ca având efecte comparabile, inclusiv obligații de întreținere;
- (b) obligațiile necontractuale care decurg din regimurile matrimoniale, din regimurile patrimoniale ale relațiilor care sunt considerate, în conformitate cu legea care le este aplicabilă, ca având efecte comparabile cu căsătoria, precum și obligațiile necontractuale care decurg din testamente și succesiune;
- (c) obligațiile necontractuale rezultate din cambii, cecuri și bilete la ordin, precum și alte instrumente negociabile, în măsura în care obligațiile care rezultă din astfel de instrumente negociabile decurg din caracterul lor negociabil;
- (d) obligațiile necontractuale care derivă din dreptul societăților comerciale și a altor organisme, constituite sau nu ca persoane juridice, cu privire la aspecte precum constituirea, prin înregistrare sau în alt mod, personalitatea juridică, organizarea internă sau dizolvarea societăților comerciale și a altor organisme, constituite sau nu ca persoane juridice, răspunderea personală a asociaților și membrilor pentru obligațiile societății comerciale sau organismului, precum și răspunderea personală a cenzorilor față de o societate comercială sau față de membrii acesteia în efectuarea controalelor legale ale documentelor contabile;
- (e) obligațiile necontractuale care decurg din relațiile dintre fondatorii, membrii consiliului de administrație și beneficiarii unui trust creat în mod voluntar;
- (f) obligațiile necontractuale care decurg din producerea daunelor nucleare;
- (g) obligațiile necontractuale care decurg din atingeri aduse vieții private și ale drepturilor referitoare la personalitate, inclusiv calomnia.

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DOMENIUL DE APLICARE

Articolul 1

Domeniul de aplicare

(1) Prezentul regulament se aplică obligațiilor necontractuale în materie civilă și comercială, în situații care implică un conflict de legi. Acesta nu se aplică, în special, în materie fiscală, vamală sau administrativă sau în ceea ce privește răspunderea statului privind acte sau omisiuni efectuate în exercitarea autorității statului (*acta iure imperii*).

Articolul 2

Obligațiile necontractuale

- (1) În sensul prezentului regulament, „prejudiciu” reprezintă orice consecință a unei fapte ilicite, a îmbogățirii fără justă cauză, a *negotiorum gestio* (gestiunea de afaceri) sau a *culpa in contrahendo*.
- (2) Prezentul regulament se aplică de asemenea și obligațiilor necontractuale care pot surveni în viitor.

(3) Prezentul regulament nu se aplică în materie probatorie și procedurală, fără a aduce atingere articolelor 21 și 22.

(4) În sensul prezentului regulament, prin „stat membru” se înțelege orice stat membru cu excepția Danemarcei.

- (3) Orice referire în prezentul regulament la:
- (a) un fapt cauzator de prejudicii, include acele fapte în urma cărora se pot produce prejudicii; și
 - (b) prejudiciu, include prejudiciul care este probabil să se producă în viitor.

Articolul 3

Aplicarea universală

Orice lege menționată în textul prezentului regulament se aplică indiferent dacă este sau nu legea unui stat membru.

CAPITOLUL II

FAPTELE ILCITE

Articolul 4

Norma generală

(1) Cu excepția dispozițiilor contrare din cadrul prezentului regulament, legea aplicabilă obligațiilor necontractuale care decurg dintr-o faptă ilicită este legea țării în care s-a produs prejudiciul, indiferent în ce țară are loc faptul cauzator de prejudicii și indiferent de țara sau țările în care se manifestă efectele indirecte ale respectivului fapt.

(2) Cu toate acestea, în cazul în care persoana a cărei răspundere este invocată și persoana care a suferit prejudiciul își au reședința obișnuită în aceeași țară în momentul producerii prejudiciului, se aplică legea respectivei țări.

(3) În cazul în care reiese clar, din toate circumstanțele referitoare la caz, că fapta ilicită are în mod vădit mai multă legătură cu o altă țară decât cea menționată la alineatul (1) sau la alineatul (2), se aplică legea acelei alte țări. O legătură vădit mai strânsă cu o altă țară se poate întemeia, în special, pe o relație preexistentă între părți, ca de pildă un contract, care este în strânsă legătură cu respectiva faptă ilicită.

Articolul 5

Răspunderea pentru produse defectuoase

(1) Fără a aduce atingere articolului 4 alineatul (2), legea aplicabilă obligațiilor necontractuale care decurg din prejudicii cauzate de un produs este:

- (a) legea țării în care persoana care a suferit prejudiciul și-a avut reședința obișnuită în momentul producerii prejudiciului, în condițiile în care produsul a fost comercializat în țara respectivă; sau, dacă nu este cazul,
- (b) legea țării în care s-a achiziționat produsul, dacă produsul a fost comercializat în țara respectivă; sau, dacă nu este cazul,

- (c) legea țării în care a fost cauzat prejudiciul, dacă produsul a fost comercializat în țara respectivă.

Cu toate acestea, legea aplicabilă este legea țării în care își are reședința obișnuită persoana a cărei răspundere este invocată, dacă această persoană nu putea să prevadă, în mod rezonabil, comercializarea produsului respectiv sau a unui produs de același tip în țara a cărei legislație este aplicabilă în temeiul literei (a), (b) sau (c).

(2) În cazul în care reiese clar, din toate circumstanțele referitoare la caz, că fapta ilicită are în mod vădit mai multă legătură cu o altă țară decât cea menționată la alineatul (1), se aplică legea celeilalte țări. O legătură vădit mai strânsă cu o altă țară se poate baza, în special, pe o relație preexistentă între părți, ca de pildă un contract, care este în strânsă legătură cu respectiva faptă ilicită.

Articolul 6

Concurența neloială și actele care îngădesc libera concurență

(1) Legea aplicabilă obligațiilor necontractuale care decurg dintr-un act de concurență neloială este legea țării în care sunt sau pot fi afectate relațiile concurențiale sau interesele colective ale consumatorilor.

(2) Dacă un act de concurență neloială afectează exclusiv interesele unui anumit concurent, se aplică dispozițiile articolului 4.

(3) (a) Legea aplicabilă obligațiilor necontractuale care decurg din restrângerea concurenței este legea țării în care piața este sau poate fi afectată.

(b) În cazul în care piața este sau poate fi afectată în mai multe țări, reclamantul care solicită despăgubiri în fața instanței de la domiciliul pârâtului poate alege de asemenea să își întemeieze cererea pe legea instanței sesizate, cu condiția ca piața din respectivul stat membru să fie printre cele afectate direct și substanțial de restrângerea concurenței din care decurge obligația necontractuală pe care se întemeiază cererea; în cazul în care reclamantul cheamă în justiție în fața acelei instanțe mai mulți pârâți, în conformitate cu normele aplicabile privind competența, reclamantul își poate întemeia cererea numai pe legea respectivei instanțe dacă restrângerea concurenței pe care se întemeiază acțiunea împotriva fiecăruia dintre pârâți afectează de asemenea în mod direct și substanțial piața statului membru al instanței respective.

(4) Nu se poate deroga de la legea aplicabilă în conformitate cu prezentul articol printr-un acord încheiat în temeiul articolului 14.

Articolul 7

Daune aduse mediului

Legea aplicabilă obligațiilor necontractuale care decurg din prejudicii aduse mediului sau din prejudicii suferite de persoane sau bunuri, ca urmare a unor prejudicii aduse mediului, este legea stabilită în conformitate cu articolul 4 alineatul (1), cu excepția cazurilor în care persoana care pretinde despăgubiri pentru aceste prejudicii dorește să-și întemeieze acțiunea pe legea țării în care a avut loc faptul cauzator de prejudiciu.

Articolul 8

Încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală

(1) Legea aplicabilă obligațiilor necontractuale care decurg din încălcarea unui drept de proprietate intelectuală este legea țării pentru care se solicită protecție.

(2) În cazul obligațiilor necontractuale care decurg din încălcarea unui drept de proprietate intelectuală unitar la nivel comunitar, legea aplicabilă este legea țării în care s-a produs încălcarea, în orice materie care nu este reglementată de instrumentul comunitar relevant.

(3) Nu se poate deroga de la legea aplicabilă în conformitate cu prezentul articol printr-un acord încheiat în temeiul articolului 14.

Articolul 9

Acțiunile sindicale

Fără a aduce atingere articolului 4 alineatul (2), legea aplicabilă obligațiilor necontractuale ce decurg din răspunderea unei persoane în calitatea sa de lucrător sau angajator, sau din răspunderea organizațiilor care reprezintă interesele profesionale ale acestora, pentru prejudicii cauzate printr-o acțiune sindicală, în curs de desfășurare sau terminată, este legea țării în care va fi sau a fost întreprinsă acțiunea respectivă.

CAPITOLUL III

ÎMBOGĂȚIREA FĂRĂ JUSTĂ CAUZĂ, NEGOTIORUM GESTIO ȘI CULPA IN CONTRAHENDO

Articolul 10

Îmbogățirea fără justă cauză

(1) Dacă o obligație necontractuală care decurge din îmbogățirea fără justă cauză, inclusiv plata nedatorată, se referă la un raport existent între părți, precum cel rezultat dintr-un contract sau dintr-o faptă ilicită, raport strâns legat de respectiva îmbogățire fără justă cauză, acesta este reglementat de legea care reglementează raportul vizat.

(2) Dacă legea aplicabilă nu poate fi stabilită în temeiul alineatului (1) iar părțile își au reședința obișnuită în aceeași țară în momentul producerii faptului cauzator al îmbogățirii fără justă cauză, se aplică legea respectivei țări.

(3) Dacă legea aplicabilă nu poate fi stabilită în temeiul alineatului (1) sau (2), legea aplicabilă este legea țării în care s-a produs îmbogățirea fără justă cauză.

(4) În cazul în care reiese clar, din toate circumstanțele referitoare la caz, că obligația necontractuală rezultată din îmbogățirea fără justă cauză are în mod vădit mai multă legătură cu o altă țară decât cea menționată în alineatele (1), (2) și (3), se aplică legea acelei alte țări.

Articolul 11

Negotiorum gestio

(1) Dacă o obligație necontractuală care decurge din gestiunea de afaceri se referă la un raport existent între părți, cum ar fi cel rezultat dintr-un contract sau dintr-o faptă ilicită, raport strâns legat de respectiva obligație necontractuală, obligația necontractuală este reglementată de legea care reglementează raportul în cauză.

(2) Dacă legea aplicabilă nu poate fi stabilită în temeiul alineatului (1), iar părțile își au reședința obișnuită în aceeași țară în momentul producerii actului sau faptului cauzator de prejudicii, se aplică legea respectivei țări.

(3) Dacă legea aplicabilă nu poate fi stabilită în temeiul alineatului (1) sau (2), legea aplicabilă este legea țării în care are loc gestiunea de afaceri.

(4) În cazul în care reiese clar, din toate circumstanțele referitoare la caz, că obligația necontractuală care decurge din gestiunea de afaceri are în mod vădit mai multă legătură cu o altă țară decât cea menționată în alineatele (1), (2) și (3), se aplică legea acelei alte țări.

Articolul 12

Culpa in contrahendo

(1) Legea aplicabilă obligațiilor necontractuale care decurg din înțelegerile la care se ajunge înainte de semnarea unui contract, indiferent dacă respectivul contract a fost efectiv semnat sau nu, este legea aplicabilă contractului în cauză sau legea care ar fi fost aplicabilă contractului dacă acesta ar fi fost încheiat.

(2) Dacă legea aplicabilă nu poate fi stabilită în temeiul alineatului (1), atunci legea aplicabilă este:

(a) legea statului în care s-a produs prejudiciul, indiferent în ce țară are loc faptul cauzator de prejudicii și indiferent de țara sau țările în care se manifestă efectele indirecte ale respectivului fapt; sau

(b) în cazul în care părțile își au reședința obișnuită în aceeași țară în momentul producerii faptului cauzator de prejudicii, se aplică legea respectivei țări; sau

(c) în cazul în care reiese clar, din toate circumstanțele referitoare la caz, că obligația necontractuală rezultată din înțelegerile la care se ajunge înainte de semnarea unui contract are în mod vădit mai multă legătură cu o altă țară decât cea prevăzută la literele (a) și (b), se aplică legea acelei alte țări.

Articolul 13

Aplicabilitatea articolului 8

În sensul prezentului capitol, articolul 8 se aplică obligațiilor necontractuale care decurg din încălcarea unui drept de proprietate intelectuală.

CAPITOLUL IV

LIBERTATEA DE ALEGERE

Articolul 14

Libertatea de alegere

(1) Părțile au posibilitatea de a alege, de comun acord, legea care să reglementeze obligațiile necontractuale născute între ele:

(a) printr-un acord încheiat ulterior producerii faptului cauzator de prejudiciu;

sau

(b) în cazul în care toate părțile implicate desfășoară o activitate comercială, alegerea poate avea loc, de asemenea, printr-un acord liber negociat anterior producerii faptului cauzator de prejudiciu.

Alegerea făcută trebuie să fie explicită sau să reiasă cu un grad rezonabil de certitudine din circumstanțele referitoare la caz și nu poate aduce atingere drepturilor terților.

(2) În cazul în care toate elementele relevante pentru situația respectivă, în momentul în care are loc faptul cauzator de prejudiciu, se află în altă țară decât aceea a cărei lege a fost aleasă, alegerea făcută de părți nu aduce atingere aplicării dispozițiilor imperative ale legii acelei alte țări, de la care nu se poate deroga prin acord.

(3) În cazul în care toate elementele relevante pentru situația respectivă, în momentul în care are loc faptul cauzator de prejudiciu, se află în unul sau mai multe state membre, alegerea de către părți a unei legi aplicabile, alta decât cea a unui stat membru, nu poate aduce atingere aplicării în mod corespunzător a dispozițiilor imperative ale dreptului comunitar de la care nu se poate deroga prin acord, astfel cum au fost puse în aplicare în statul membru al instanței competente.

CAPITOLUL V

DISPOZIȚII COMUNE

Articolul 15

Domeniul legii aplicabile

Legea aplicabilă obligațiilor necontractuale în temeiul prezentului regulament reglementează în special:

(a) temeiul și întinderea răspunderii, inclusiv identificarea persoanelor care pot răspunde delictual pentru faptele lor;

(b) motivele de exonerare de răspundere, de limitare și de parțajare a răspunderii;

(c) existența, natura și evaluarea prejudiciului invocat sau a despăgubirilor solicitate;

(d) în limitele competenței conferite instanței prin codul său de procedură, măsurile asigurătorii pe care le poate adopta o instanță pentru a preveni sau înceta vătămarea sau prejudiciul sau pentru a asigura acordarea de despăgubiri;

(e) posibilitatea sau imposibilitatea transmiterii dreptului de a invoca prejudiciul sau a pretinde despăgubiri, inclusiv prin succesiune;

(f) persoanele care au dreptul la despăgubiri pentru prejudicii personale;

(g) răspunderea pentru fapta altuia;

(h) modalități de stingere a obligațiilor și normele care reglementează prescripția și decăderea, inclusiv regulile cu privire la începerea, întreruperea și suspendarea termenelor de prescripție și decădere.

Articolul 16

Dispoziții imperative derogatorii

Nicio dispoziție din prezentul regulament nu restrânge aplicarea normelor imperative din legea instanței competente, indiferent de legea aplicabilă celorlalte obligații necontractuale.

Articolul 17

Normele de siguranță și comportament

În evaluarea comportamentului unei persoane a cărei răspundere este invocată, se ține cont, în fapt și în mod corespunzător, de normele de siguranță și comportament în vigoare în locul și în momentul producerii faptului care angajează răspunderea persoanei respective.

Articolul 18

A acțiunile directe împotriva asiguratorului persoanei responsabile

Persoana care a suferit un prejudiciu poate introduce o acțiune directă împotriva asiguratorului persoanei răspunzătoare pentru acordarea despăgubirilor, dacă această posibilitate este prevăzută în legea aplicabilă obligației necontractuale sau în legea aplicabilă contractului de asigurare.

Articolul 19

Subrogarea

În cazul în care o persoană („creditorul”) are o creanță față de altă persoană („debitorul”), iar un terț are obligația de a-l despăgubi pe creditor sau l-a despăgubit în fapt pe creditor, ducând la stingerea obligației respective, legea care reglementează obligația terțului de a-l despăgubi pe creditor determină dacă și în ce măsură terțul are dreptul de a-și exercita, față de debitor, drepturile pe care creditorul le avea față de debitor, în temeiul legii aplicabile raportului dintre debitor și creditor.

Articolul 20

Răspunderea multiplă

În cazul în care un creditor are creanțe față de mai mulți debitori care răspund în comun pentru aceeași obligație, iar unul dintre debitori l-a despăgubit deja, în tot sau în parte, pe creditorul respectiv, dreptul celui debitor de a solicita despăgubiri din partea celorlalți debitori este reglementat de legea aplicabilă obligației necontractuale a celui debitor față de creditor.

Articolul 21

Validitatea formală

Un act unilateral privind o obligație necontractuală, destinat să producă efecte juridice, este considerat a fi formal valid dacă satisface cerințele de formă impuse de legea care reglementează obligația necontractuală în cauză sau de legea din țara în care este efectuat actul respectiv.

Articolul 22

Sarcina probei

(1) Legea care reglementează o obligație necontractuală în temeiul prezentului regulament se aplică în măsura în care cuprinde, în materie de obligații necontractuale, norme care instituie unele prezumții legale sau care stabilesc sarcina probei.

(2) Actele destinate să producă efecte juridice pot fi dovedite prin orice mijloc de probă recunoscut de legea instanței competente sau de către oricare dintre legile menționate la articolul 21 conform cărora actul respectiv este formal valid, cu condiția ca acest mijloc de probă să poată fi administrat în fața instanței competente.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII DIVERSE

Articolul 23

Reședința obișnuită

(1) În înțelesul prezentului regulament, reședința obișnuită a societăților comerciale sau a altor organisme, constituite sau nu ca persoane juridice, se stabilește la sediul lor administrativ central.

În cazul în care faptul cauzator de prejudicii sau prejudiciul însuși are loc în cadrul activității unei sucursale, agenții sau a oricărei alte unități, locul unde se află sucursala, agenția sau unitatea în cauză este considerat locul reședinței obișnuite.

(2) În sensul prezentului regulament, reședința obișnuită a unei persoane fizice pentru activitatea sa în timpul programului de lucru este locul principal unde aceasta își desfășoară activitatea profesională.

Articolul 24

Excluderea trimiterii

Aplicarea legii oricărei țări menționate în prezentul regulament înseamnă aplicarea normelor de drept în vigoare în țara respectivă, cu excepția normelor sale de drept internațional privat.

Articolul 25

Statele cu mai multe sisteme juridice

(1) În cazul în care un stat cuprinde mai multe unități teritoriale, fiecare având propriile sale norme de drept în materie de obligații necontractuale, fiecare unitate teritorială se consideră ca fiind o țară în scopul identificării legii aplicabile în temeiul prezentului regulament.

(2) Un stat membru în care diferitele unități teritoriale au propriile lor norme de drept privind obligațiile necontractuale nu este obligat să aplice dispozițiile prezentului regulament pentru conflictele de legi care apar exclusiv între aceste unități.

Articolul 26

Ordinea publică a instanței competente

Aplicarea unei dispoziții din legea oricărei țări menționate în prezentul regulament poate fi refuzată numai dacă o astfel de aplicare este vădit incompatibilă cu ordinea publică a instanței competente.

Articolul 27

Raporturile cu alte dispoziții de drept comunitar

Prezentul regulament nu aduce atingere aplicării dispozițiilor dreptului comunitar care reglementează, în domenii specifice, conflictul de legi privind obligațiile necontractuale.

Articolul 28

Raporturile cu convențiile internaționale existente

(1) Prezentul regulament nu aduce atingere aplicării convențiilor internaționale la care unul sau mai multe state membre sunt părți la momentul adoptării prezentului regulament și care reglementează conflictul de legi privind obligațiile necontractuale.

(2) Cu toate acestea, între statele membre, prezentul regulament prevalează față de convențiile încheiate exclusiv între două sau mai multe state membre în măsura în care aceste convenții privesc domeniul de reglementare al prezentului regulament.

CAPITOLUL VII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 29

Lista convențiilor

(1) Până la 11 iulie 2008, statele membre informează Comisia cu privire la convențiile menționate în articolul 28 alineatul (1). După această dată, statele membre informează Comisia cu privire la orice denunțări ale unor astfel de convenții.

(2) Comisia publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, în termen de șase luni de la primirea acestora:

- (i) lista convențiilor menționate la alineatul (1);
- (ii) denunțările menționate la alineatul (1).

Articolul 30

Clauza de revizuire

(1) Până cel târziu la 20 august 2011, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea prezentului regulament. După caz, raportul este însoțit de propuneri în vederea adaptării prezentului regulament. Raportul include:

- (i) o analiză a efectelor modului în care este tratat dreptul străin în diferite jurisdicții și a măsurii în care instanțele statelor

membre aplică în practică dreptul străin în temeiul prezentului regulament;

- (ii) o analiză a efectelor articolului 28 al prezentului regulament cu privire la Convenția de la Haga din 4 mai 1971 privind legea aplicabilă accidentelor rutiere.

(2) Până cel târziu la 31 decembrie 2008, Comisia va prezenta Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European o analiză a situației în domeniul legii aplicabile obligațiilor necontractuale care decurg din încălcări ale vieții private și ale drepturilor referitoare la personalitate, ținând cont de normele privind libertatea presei și libertatea de exprimare în mass-media, precum și de aspectele de conflict de legi legate de Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date ⁽¹⁾.

Articolul 31

Aplicarea în timp

Prezentul regulament se aplică faptelor cauzatoare de prejudicii care au loc ulterior intrării sale în vigoare.

Articolul 32

Data intrării în vigoare

Prezentul regulament se aplică începând cu 11 ianuarie 2009, cu excepția articolului 29, care se aplică începând cu 11 iulie 2008.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre, în conformitate cu Tratatul de instituire a Comunității Europene.

Adoptat la Strasbourg, 11 iulie 2007.

Pentru Parlamentul European
Președintele
H.-G. PÖTTERING

Pentru Consiliu
Președintele
M. LOBO ANTUNES

⁽¹⁾ JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

Declarația Comisiei cu privire la clauza de reexaminare (articolul 30)

Comisia, la invitația Parlamentului European și a Consiliului și în temeiul articolului 30 din Regulamentul „Roma II” va prezenta, cel târziu în decembrie 2008, un studiu cu privire la situația din domeniul legii aplicabile obligațiilor necontractuale rezultate din atingerile aduse vieții private și drepturilor personalității. Comisia va ține cont de toate aspectele situației și va lua măsurile corespunzătoare în caz de necesitate.

Declarația Comisiei cu privire la accidentele rutiere

Conștientă de diferențele existente între practicile din țările membre în ceea ce privește nivelul indemnizațiilor acordate victimelor accidentelor rutiere, Comisia este dispusă să examineze problemele specifice cu care se confruntă rezidenții UE implicați în accidente rutiere într-un alt stat membru decât acela în care aceștia își au reședința în mod obișnuit. În acest scop, aceasta va pune la dispoziția Parlamentului European și a Consiliului, înainte de sfârșitul anului 2008, un studiu cu privire la toate posibilitățile, în special în materie de asigurări, de îmbunătățire a situației victimelor transfrontaliere; acest studiu va pregăti terenul pentru o carte verde.

Declarația Comisiei cu privire la tratamentul legii străine

Conștientă de diferențele existente între practicile din țările membre în ceea ce privește tratamentul legii străine, Comisia va publica, cel târziu la patru ani de la data intrării în vigoare a Regulamentului „Roma II” și de îndată ce va fi disponibil, un studiu orizontal cu privire la aplicarea legii străine în domeniul civil și comercial de către instanțele statelor membre cu privire la obiectivele Programului de la Haga. Comisia este, de asemenea, dispusă să ia măsurile corespunzătoare în caz de necesitate.
